

Curierul Adventist

*Organ al Culturii Creștin A. Z. S. din
Republica Socialistă România*

ANUL LV
MARTIE — APRILIE
1977

Hristos - Domnul...

Urmărind cu atenție epistolele marelui apostol Pavel, apostolul neamurilor, vom reține fără prea mare greutate faptul că ideea de bază ce preocupă pe apostol, este mîntuirea prin Domnul Hristos, Fiul lui Dumnezeu constituind preocuparea de seamă a acestui bărbat al lui Dumnezeu. Iată cîteva din preocupările sufletului său :

„Dar lucrurile, care pentru mine erau cîștiguri, le-am socotit ca o pierdere, din pricina lui Hristos... Pentru El am pierdut toate și le socotesc ca un gunoi, ca să cîștig pe Hristos...”

„Și să-L cunosc pe El și puterea învierii Lui, și părăția suferințelor Lui, și să mă fac asemenea cu moartea Lui...” (Filip. 3, 7-10).

„Căci n-am de gînd să știu între voi altceva decît pe Isus Hristos și pe El răstîgnit.” (1 Cor. 2, 2).

Scriind epistola sa către Romani, apostolul Pavel subliniază un adevăr universal valabil (pentru fiii credinței), asupra căruia dorim să ne oprim atenția noastră, conținînd și pentru noi, creștinii secolului al XX-lea, o importanță solie :

„Dacă mărturisești deci cu gura ta pe Isus ca Domn, și dacă crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morți, VEI FI MINTUIT.” (Rom. 10, 9).

Am putea spune că apostolul Pavel ne prezintă aici „formula” mîntuirii : mărturisirea „că Domnul Isus este Domn, plus credința în învierea Sa, este egal, „MINTUIRE”. Se pare o formulă foarte simplă. Fără complicații, așa încît oricine s-o poată înțelege.

„Să mărturisești cu gura ta pe Isus ca Domn.” Să mărturisești cu viața ta că El este Domnul și Mintuitorul tău personal.

Sfînta Scriptură ni-L prezintă pe Domnul Hristos, ca fiind : „Domnul domnilor și Împăratul împăraților” (Apor. 17, 14), iar apostolul Pavel declară că El este „Capul oricărei domnii.” (Col. 2, 10).

Mîinile ce s-au întins fără împotrivire pe crucea Golgoței, au fost acelea care au organizat macrocosmosul acesta stabilindu-i legi fixe. „Pentru că prin El au fost făcute toate lucrurile care sînt în ceruri și pe pămînt, cele văzute și cele nevăzute... Toate au fost făcute prin El și pentru El. El este mai înainte de toate lucrurile, și toate se țin prin El” (Col. 1, 16,17), ține să precizeze apostolul Pavel.

Domnul Hristos, n-a fost numai Creatorul Universului, ci EL ESTE de asemenea și Susținătorul lui. Cel prin care totul are viață și ființă. Ca oameni credincioși, ca fii ai bisericii lui Dumnezeu noi credem acest adevăr veșnic nu numai prin credință, ci pentru că am fost martori și am trăit experiența puterii Lui mîntuitoare în sufletul și viața noastră.

Ceea ce Domnul Hristos este pentru universul creat de El, trebuie să fie și pentru noi ca credincioși și slujitori ai bisericii și ai Domnului Hristos. Aceasta, însemnează că El trebuie să fie în adevăr Domnul vieții noastre. Prezența Lui să fie puterea care să conducă acțiunile vieții noastre. Viața fiecăruia dintre noi să fie o împlinire a celor amintite de Pavel Galatenilor (Gal. 2, 20), ca „Hristos să trăiască în mine (noi)”. Dacă această certitudine, acest imperativ al vieții noastre de credință este o realitate cotidiană a noastră, a tuturor credincioșilor, atunci vom da Mintuitorului nostru slava și credinția noastră neîmpărțită.

Cînd Domnul Hristos, este prezent în viața noastră, atunci totul capătă noi valențe spirituale. Căci atunci întreaga noastră viață se va schimba. În viața și activitatea slujitorilor lui Dumnezeu se va vedea rezultatul regenerator al „nașterii din nou”, de sus, din Duh... Atunci toți cei cu care venim în contact vor putea vedea schimbarea ce a avut loc în și cu noi, atunci cînd Domnul Hristos, ia în stăpînire viața noastră.

Noi facem pe Hristos „Domn” al vieții noastre atunci cînd El va fi primul, primul în căutările sufletului nostru — nu „Primus inter pares” (primul între egali). În ceea ce privește lucrarea mîntuirii noastre, El trebuie să fie Cel dintîi, Cel de pe urmă și Cel mai bun, căci El este totul în tot. Căci „în nimeni altul nu este mîntuire ; căci nu este sub cer nici un alt Nume dat camenilor, în care trebuie să fim mîntuiți.” (Fapte 4, 12).

Toate problemele vieții își au importanța lor. Este foarte important a ne îndeplini cu credincioșie toate obligațiile vieții, atît în familie, cît și în societate. Este foarte important a lucra cu îndeminare și conștiinciozitate, făcînd totul pentru ca lucrarea mîinilor noastre să fie eficientă. Este de dorit să acordăm importanța cuvenită oricărei lucrări pe care o avem de făcut, să le facem „ca pentru Domnul”, adică desăvîrșit.

Atunci însă cînd Hristos devine totul în experiența spirituală a vieții noastre, atunci cînd în adevăr îi acordăm prioritate în toate hotărîrile vieții noastre de slujitori și copii ai lui Dumnezeu, aceasta însemnează, că El, Domnul Hristos, va fi PRIMA noastră „considerațiune” în hotărîrile noastre, în planurile ce le facem pentru prosperitatea bisericii ai cărei fii și slujitori sîntem. Primul în ceea ce facem, primul pe cărările vieții noastre, primul în planurile și acțiunile noastre. Aceasta pentru că „în nimeni altul nu este mîntuire.”

Aceasta era ținta și dorința apostolului Pavel, căci el mărturisea celor din Filipi : „Să-L cunosc pe El și puterea învierii Lui, și părăția suferințelor Lui, și să mă fac asemenea cu moartea Lui, ca să ajung cu orice chip, dacă voi putea, la învierea din morți.” (Filip. 3, 10-11).

Atunci cînd rostim în rugăciunile noastre „Doamne”, simpla rostire nu face ca în adevăr El să fie Domn al vieții noastre — nici chiar atunci cînd la serviciile noastre de cult îi cîntăm Domnului, nici atunci nu-L așezăm — în viața noastră, — în locul ce I se cuvine. Folosind numele Domnului în vorbirea noastră, acesta poate ajunge la un moment dat un simplu formalism, vorbire goală, lipsită de conținut, dacă în adevăr El nu devine o realitate permanentă a vieții și lucrării noastre. În tot ceea ce facem și în tot ceea ce sîntem, Domnul Hristos să poată fi văzut în toată splendoarea caracterului și iubirii Sale. Atunci, și numai atunci, vom putea fi adevărați copii și slujitori ai Săi, atunci vom fi credincioși și slujitori advenși așa cum dorește Bunul Dumnezeu.

Aceasta este și trebuie să fie pentru noi toți concepția covârșitoare a poziției de Domn și Mintuitor a Fiului lui Dumnezeu. Aceasta este și trebuie să fie legătura fiecărui credincios, și cu atît mai mult, a fiecărui slujitor al lui Dumnezeu, legătură pe care trebuie s-o avem, cu „Desăvîrșitorul Mîntuirii noastre”, Domnul Isus Hristos. La o astfel de experiență spirituală, profundă, sinceră și continuă, sîntem chemați fiecare dintre noi. Și aceasta, ca o experiență mereu actuală, mereu prezentă, puternică și viabilă.

Dacă Domnul Hristos, Exemplul și Mintuitorul nostru trebuie să fie personificat în viața noastră, atunci această experiență, experiența slujirii dezinteresate să fie pentru noi toți, pentru noi ca slujitori ai Evangheliei, idealul vieții noastre. Căci numai atunci cînd experiența vieții noastre este experiența comuniunii personale cu Mintuitorul și cu Cuvîntul Evangheliei Sale, numai atunci ne vom împlini lucrarea chemării noastre. Numai atunci, Domnul Hristos va fi în adevăr, pentru fiecare dintre noi, „Nădejdea Slavei”.

Bucuria Succesului

SUMAR

- Hristos-Domnul
- Bucuria succesului
- Nădăjduiește în Domnul
- Puterea revelației
- M. B. Czechowski (II)
- Cugetări de pe Muntele Feriștilor
- Via Domnului
- Epistola către Evrei
- Probleme ale Muzicii Bisericești
- Casa de rugăciune Radovanu
- Șapte lucruri pe care le urăște Dumnezeu
- Ploaia Timpurie și Tîrzie
- Întrebări și răspunsuri
- Sfirșit de cale

În contextul evenimentelor sărbătorești pe care țara întreagă le trăiește cu maximă intensitate, comemorarea a șaptezeci de ani de la răscoala țăranilor din 1907 și aniversarea unui secol de independență (1877—1977), comunicatul cu privire la îndeplinirea Planului național unic de dezvoltare economico-socială a Republicii Socialiste România pe anul 1976, vine să confirme, să demonstreze justetea prefacerilor istorice din patria noastră și hărnicia înegalabilă a poporului nostru.

Prezenți pe aceste meleaguri neasemuit de frumoase și de bogate de când ne știm, din totdeauna, am răscolit brazda pământului acestora pe care l-am udat cu sudoarea frunții noastre și l-am îngrașat cu singele și trupurile noastre, și el, ne-a dăruit aurul grînelor, „pîinea noastră cea de toate zilele”, pentru care a trebuit, milenii neîntrerupte să apăsăm puternic cu o mîină pe coarnele plugului, iar cu cealaltă, să ne apărăm fruntariile, graiul și ființa noastră națională.

Am traversat de-a lungul secolelor situațiuni unice și am rămas nu arareori singuri în bătaia îngrozitoare a puhoaielor celor care „au venit și-n țara noastră de-au voit pămînt și apă”. Și... la Posada (1330), Rovine (1394), Vaslui (1475), Războieni (1476), Călugăreni (1595), Plevna, Grivița, Vidin (1877), Oituz, Mărășești (1917) și pînă la 23 august 1944, cum veniră „se făcură toți o apă și-un pămînt”. Înfipti în cîmpurile mănoase străjuite de Dunăre și Marea Neagră și sprijinindu-ne bine de șirul Carpaților și munții Moldovei, ne-am gospodărit moșia și am fost totdeauna gata să întîmpinăm pe prieteni cu pîinea și sarea dragostei noastre de oameni, de pace și libertate.

N-am rîvnit niciodată la ceea ce nu era al nostru, și chiar dacă vicisitudinile vremurilor

ne băjeneau adesea, n-am părăsit pămîntul patriei și n-a existat nici un timp cînd să nu existăm aici pe aceste meleaguri.

Idealurile de libertate, de pace și vrednicie s-au transmis din generație în generație cu jurămint, ca ele să fie împlinite... și de mai bine de trei decenii în țara noastră se împlinesc năzuințele pentru care au luptat, au suferit și au muncit moșii și strămoșii noștri.

Așa a fost posibil ca după împlinirea cu succes a unor obiective importante, actualul plan cincinal să urmărească afirmarea revoluției tehnico-științifice în toate domeniile vieții economico-sociale, ceea ce reflectă, pe plan național, sporirea în ritmuri tot mai înalte a producției materiale. Așa a fost posibil ca în 1976 să se strîngă cea mai bogată recoltă din toată istoria țării noastre. Acest fapt este semnificativ. Este demonstrarea vredniciei poporului nostru, a truditorilor acestui pămînt, care își văd astăzi împlinirea idealurilor lor.

Adîncirea procesului de modernizare a structurii producției, utilizarea mai bună, mai rațională a resurselor materiale, și de muncă din economie și din celelalte activități, cum de fapt ridicarea întregii activități productive, creșterea venitului național și implicit, creșterea nivelului de trai material și spiritual al poporului nostru, toate acestea au constituit premise pozitive ale împlinirii prevederilor primului an, al actualului cincinal. Așa a fost posibil ca să avem în anul trecut o creștere de 11,5% la producția globală industrială; de 17,2% la producția globală agricolă; așa s-a făcut că venitul național să crească (fată de 1975) cu 10,5%; veniturile bănești ale populației să crească cu 10,5%. Așa a fost posibil ca pentru acțiuni social-culturale să se cheltuiască din bu-

(Continuare în pag. 6)

R. H. Pierson

Președintele Conferinței Generale A.Z.S.

„Nădăjduiește în Domnul!
Fii tare, îmbărbătează-ți inima și nădăjduiește în Domnul!” Ps. 27,14

Vi s-a întâmplat vreodată să fii așa de descurajat încât viața să nu mai aibă nici un sens pentru Dvs.? Dacă s-a întâmplat chiar astfel, atunci gândul acestor rânduri să fie o mângâiere pentru toți cei ce au încercat aceste sentimente. Unul dintre cei mai nefricăți și mai dinamici dintre profeții din vechime, recunoscut prin curajul său, s-a descurajat la un moment dat într-o așa măsură, încât s-a așezat sub un ienuper și se ruga lui Dumnezeu ca să-i ia viața.

Profetul Ilie a stat neînfricat pentru Dumnezeu în fața unei apostazii generale. Rugăciunile lui au zăvorât cerurile timp de trei ani și jumătate, Fugind dinaintea lui Ahab, profetul Domnului se ascundea când într-un loc, când în altul, în timp ce judecățile lui Dumnezeu erau asupra poporului Israel. Apoi, așa cum știm, veni momentul hotărâtor. Ilie, în fața a 450 de preoți ai lui Baal, stătea pentru Domnul — și Dumnezeu onoră pe slujitorul Său, căci Dumnezeul cerurilor trimise foc din cer „și a mistuit arderea de tot, lemnele, pietrele și pământul, și a supt și apa care era în șanț.” (1 Regi 18,8).

„Când a văzut tot poporul lucrul acesta, au căzut cu fața la pământ, și au zis: 'Domnul este adevăratul Dumnezeu! Domnul este adevăratul Dumnezeu!'”

„Puneți mina pe proocii lui Baal”, le-a zis Ilie: „nici unul să nu scape!” (1 Regi 18,38-40).

Profetul Ilie, cauza lui, a fost reabilitată. În spiritul și puterea Celui Prea Înalt, el s-a aflat la apogeul activității sale. Dar experiența aceasta a fost de scurtă durată.

Isabela regina idolatră și vrăjmasul implacabil al profetului Ilie, jură să se răzbune pentru nimicirea preoților lui Baal: „Să mă pedepsească zeii cu toată asprimea lor, dacă... nu voi face cu viața ta ce ai făcut tu cu viața fiecăruia din ei” (1 Regi 19,2).

Nădăjduiește în Domnul

Când amenințarea acestei răzbu-nări ajunse la cunoștința profetului Ilie, aceasta făcu o profundă impresie asupra lui. El, care a stat fără teamă în fața monarhului miniat, cum și în fața sutelor de slujitori ai lui Baal, acum, s-a speriat de amenințările Izabelei. Uitănd mina eliberatoare a lui Dumnezeu, Ilie fuge plin de teamă din fața miniei dezlănțuite a reginei idolatre. El merse grăbit mai departe și tot mai departe, trecu de Beer-Seba, unde își lăsă slujitorul și „s-a dus în pustie... un drum de o zi.”

Aici, într-o descurajare totală profetul se prăbuși sub „un ienuper și dorea să moară, zicând: 'Destul! Acum, Doamne, ia-mi sufletul, căci nu sint mai bun decît părinții mei.'” (1 Regi 19,4).

Dar Dumnezeu nu-și uită slujitorul în ceasurile amarnice ale încercării. El trimise un inger care să-i aducă încurajare și întărire fizică. În ceasul profundeii lui descurajări, Ilie a avut pe Domnul ca un prețios și apropiat ajutor. Dumnezeu „n-a iubit mai puțin pe slujitorul Său, atunci când Ilie s-a simțit uitat de El și de oameni, decît atunci când, ca răspuns la rugăciunea sa, foc cobori din ceruri și ilumină virful muntelui Carmel.” (P.R. p. 166).

Cred că este bine să nu uităm cele de mai sus, pentru că „în experiența noastră a tuturor, pot veni momente de adîncă descurajare: zile cînd necazul ne va cerca, și cînd va fi poate dificil de crezut că Dumnezeu mai este încă Acel sensibil binefăcător al copiilor Săi de pe pămînt.” (Idem p. 162).

Îți amintești de unele din experiențele tale cele mai amare? Da, fiecare, orice muritor a fost încercat, de asemenea, clipe. Dar Tatăl nostru creștin, nu ne-a iubit mai puțin atunci cînd ne-am simțit părăsiți de Dumnezeu și de oameni.

Dumnezeu nu ne-a uitat și nu ne poate uita în clipele descurajării noastre. Ca și pe timpul lui Ilie, și astăzi, El trimite ingerii Săi pentru a susține și a întări pe copiii Săi. Dacă ochii noștri spirituali ar putea fi deschiși în momentele de adîncă descurajare, „atunci noi am putea vedea ingerii cerului zburînd repede în ajutorul celor ispițiți, făcînd să dea înapoi oștile celui rău ce-i înconjoară, și punîndu-le picioarele pe temelie cea sigură.” (Idem p. 176).

Adesea, descurajarea doboară. Raportul biblic ne spune că Ilie „s-a așezat”, „a șezut sub un ienuper”. Cînd Dumnezeu vede pe copiii Săi doborîți de descurajare, El le spune așa cum a spus și lui Ilie, „Scoală-te.” De două ori profetului i s-a poruncit: „Scoală-te!” Apoi, raportul Sfințitelor Scripturi ne spune că

el „s-a sculat”. De îndată ce Ilie „S-A SCULAT”, Dumnezeu a făcut lucruri mari pentru el. El „a mîncat și a băut”; și cu puterea pe care i-a dat-o mincarea aceasta, a mers patruzeci de zile și patruzeci de nopți.” (1 Regi 19,8).

Cînd prin harul și puterea lui Dumnezeu ne trezim din deznădejdea noastră, Dumnezeu va avea binecuvîntări deosebite, speciale, pentru noi, dacă ne încredem în El. Dar mai întîi, noi trebuie să ne facem partea noastră — NOI TREBUIE SĂ NE SCULĂM.

Data următoare, cînd cel rău ne va cuprinde în tentaculele descurajării, să nu uităm că el a procedat astfel și cu alții în decursul timpurilor. Nu fii surprins, căci bărbați de curaj l-au simțit căutînd să le nimicească viața. Amintiți-vă numai de făgăduințele de ajutor pe care El le-a făcut și anume: „Că momentul celei mai mari descurajări, este clipa cînd ajutorul divin este cel mai apropiat.” (H.L.L. 528). Să nu lăsăm ca cel rău să ne înșele. Noi nu sîntem singuri.

Să privim în jurul nostru, spre a vedea dovezile prezenței ingerilor lui Dumnezeu, care să ne ajute. Ei sînt lingă noi. Odată cu ajutorul ingerilor, sculați-vă ieșiți de sub influența celui rău și priviți în jur la binecuvîntările pe care Dumnezeu le-a rezervat pentru noi. Ele sînt aici. Sînt ale noastre. Să ne folosim de ele.

„Domnul Dumnezeu nu va abandona nîcînd pe cei pentru care El a murit. Noi îl putem părăsi, și să fim infrinți... Dar Domnul Hristos nu poate nicîdată întoarce spatele de la cei pentru care El a plătit prețul rîscumpărării, cu propria Sa viață.” (P.P. 176).

Această lecție a încrederii în Dumnezeu, în ceasul încercării noastre, nu este numai pentru cei ce ocupă poziții de mare răspundere în Biserica Sa, Domnul Dumnezeu este destul de puternic pentru a susține pe orice copil al lui Dumnezeu care se luptă, indiferent cît de slab ar fi acesta.

* Articolul de mai sus a fost trimis revistei noastre de către fr. R. H. Pierson, președintele Conferinței Generale A.Z.S., care într-o scrisoare adresată fr. D. Popa spune:

„Anexez prezentei scrisori un scurt mesaj pentru revista Dvs. și am toată convingerea că-l veți găsi folositor!”

Ne face o deosebită bucurie să-l prezentăm fraților și surorilor noastre — (Redacția).

Puterea revelației

„Isus a luat cuvîntul, și l-a zis :
„Ferice de tine, Simone, fiul lui
Iona : fiindcă nu carnea și sin-
gele ți-a descoperit lucru acesta,
ci Tatăl Meu care este în ceruri.”
Mat. 16, 17.

Teologia este capitolul de studiu care are ca obiect cunoașterea lui Dumnezeu. Această cunoaștere ne-a adus în legătură cu Dumnezeu, avînd privilegiul de a-L numi Tată, considerîndu-ne copii ai Lui.

Uneori Domnul Hristos înceta lucrarea de predicare și își lua timp să stea de vorbă cu ucenicii Săi. Într-o asemenea împrejurare le-a adresat întrebarea : „Cine zic oamenii că sint Eu, Fiul omului ?” Mat. 16, 13.

Cu întristare ei au fost obligați să recunoască faptul că Israel nu-L recunoscuse ca Mesia. Mulți erau gata să-L numere printre proroci, dar în nici un caz Fiul lui Dumnezeu cel făgăduit.

Cu o nouă întrebare El le oferă ocazia să mărturisească credința lor : „Dar voi, cine ziceți că sint ?” Simon Petru, drept răspuns, l-a zis : „Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu !” Mat. 16, 15, 16.

Purtarea incertă a unora ce fuseseră convinși de predica lui Ioan Botezătorul cînd le-a prezentat pe Mesia, dar care L-au părăsit pe Isus atunci cînd și-au dat seama că nu intenționează a prelua tronul lui David și a se proclama împăratul lui Israel, nu a distrus credința celor doisprezece ucenici exprimată prin răspunsul dat de Petru, credință care identifica-se slava Fiului lui Dumnezeu îmbrăcată în natura omenească.

„Isus a luat din nou cuvîntul, și i-a zis : „Ferice de tine, Simone fiul lui Iona ; fiindcă nu carnea și singele ți-a descoperit lucrul acesta, ci Tatăl Meu care este în ceruri.” Mat. 16, 17. Adevărul mărturisit de apostolul Petru, este temelia

credinței tuturor copiilor lui Dumnezeu, care au primit aceasta ca fiind descoperirea lui Dumnezeu. Ei nu s-au poticnit privind la natura umană a Domnului Hristos, și n-au refuzat a crede că El este Fiul lui Dumnezeu. La fel se poate întîmpla și cu Sfînta Scriptură, acceptînd sau respingînd autoritatea ei divină.

Religia creștină este o revelație

A crede în Dumnezeu, este credința că El este o persoană Care poate să Se descopere. U-nica sursă unde putem găsi revelații despre Dumnezeu — de aceea o și face unică în felul ei — este Biblia, Cuvîntul lui Dumnezeu, care nu dă nici o imagine concretă a fizicului lui Dumnezeu, dar îl portretizează ca o persoană cu atributele unei persoane, cu trăsăturile de caracter respective. **Biblia îl prezintă pe Autorul Scripturilor, nu numai ca Absolutul, Infinitul, Ideea supremă, Legea universală, ci ca ființa care se gîndește la binele și fericirea noastră, a neamului omeneș, dîndu-i celui credincios capacitatea de a se bucura și mai ales capacitatea de a exprima bucuria prin libertatea și puterea de a iubi ceea ce Dumnezeu a descoperit prin Evanghelie. A iubi cu toată inima, cu tot sufletul, cu tot cugetul și cu toată puterea este consecința convingerii în această descoperire. A admite pe Dumnezeu cel viu și a nega posibilitatea și puterea revelației este o flagrantă contradicție.**

O minune stă la baza revelației și anume : inspirația. „După ce a vorbit în vechime părinților noștri prin proroci, în multe rînduri și în multe chipuri, Dumnezeu, la sfîrșitul acestor zile, ne-a vorbit prin

Fiul, pe care l-a pus moștenitor al tuturor lucrurilor, și prin care a făcut și veacurile.” (Evr. 1, 1, 2) „Căci nici o proorocie nu a fost adusă prin voia omului ; ci oamenii au vorbit de la Dumnezeu, minăți de Duhul Sfînt”. (2 Petru 1, 21). „Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu...” (2 Tim. 3, 16 p.p.).

O minune este și intervenția divină de a păstra o singură Evanghelie. Vechiul Testament cit și Noul Testament provin din aceeași sursă, alcătuiind o singură carte, Cartea Sfîntă, carte inspirată. Noul Testament nu desființează Vechiul Testament. Vechiul Testament este temelia, Noul Testament fiind clădirea. Atît Vechiul Testament cit și Noul sint cărți inspirate de Dumnezeu prin Duhul Sfînt.

Revelația și inspirația nu se pot despărți ; una este necesară celeilalte. Unii au o idee neclară despre inspirație. Ei cred că Spiritul Sfînt care inspiră și controlează o persoană, folosind o unealtă omenească, aceasta își pierde personalitatea. În realitate persoana folosită de Dumnezeu nu devine un robot, omul fiind inconștient de cele ce scrie, ci inspirația divină se folosește de toată capacitatea și talentele persoanei respective, inclusiv vocabularul său. În concluzie, chiar dacă a fost scrisă de oameni într-un stil diferit, Biblia rămîne pentru noi cartea al cărei autor este Dumnezeu. „De aceea mulțumim fără încetare lui Dumnezeu că, atunci cînd ați primit Cuvîntul lui Dumnezeu, auzit de la noi, l-ați primit nu ca pe cuvîntul oamenilor, ci, așa cum este în adevăr, ca pe Cuvîntul lui Dumnezeu, care lucrează și în voi care credeți.” (1 Tes. 2, 13).

Biblia nu prezintă istoria poporului Evreu, chiar dacă este menționată, ci istoria răscum-părării. „La început era Cuvîntul și Cuvîntul era cu Dumnezeu, și Cuvîntul era Dumnezeu. El era la început cu Dumnezeu. Toate lucrurile au fost făcute prin El, și nimic din ce a fost făcut, n-a fost făcut fără El.“ (Ioan 1, 1-3). Prin El, prin Isus Hristos a luat naștere poporul lui Dumnezeu în Vechiul Testament și prin El a luat ființă și creștinismul. Religia creștină este inseparabilă și de neconceput fără fondatorul ei Isus Hristos. Creștinismul este un nume, Isus Hristos. Dar acest nume nu este numai o persoană ca toate celelalte persoane ci El — Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu, este un fapt o acțiune avînd în centru obiectul mîntuirii și anume ființa noastră, pierdută prin păcat, nimicîta de moarte dar care, conform hotărîrii divine, coroana creațiunii lui Dumnezeu, trebuia salvată. „În nimeni altul nu este mîntuire: căci nu este sub cer nici un alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mîntuiți.“ (Fapte 4, 12).

Prin neascultare, păcătosul s-a depărtat de Dumnezeu. El nu a fost nimicît, crucea de pe Golgota fiind justificarea singurului mijloc pentru salvarea și răscumpărarea noastră, pentru restatornicirea paradisiului pierdut și a fericirii veșnice. Crucea de pe Golgota nu are altă rațiune, decît rațiunea mîntuirii noastre. Biblia nu prezintă jertfa de pe cruce ca fiind o acțiune criminală a poporului Evreu reparată de Dumnezeu prin actul învierii, sau o imagine a ceea ce înseamnă sacrificiul sau o demonstrație de suferințe, ci mai mult, ea prezintă imaginea unei substituiri. Cel nevinovat murind pentru ispășirea și iertarea păcatelor celor vinovați. Hristos a murit nu numai pentru noi, El a murit în locul nostru. „Fiindcă atît de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară; ci să aibă viața

veșnică.“ (Ioan 3, 16). „Hristos cel răstignit, Care pentru Iudei este o pricină de poticnire și pentru neamuri o nebunie, pentru cei chemați de Dumnezeu este puterea și înțelepciunea Lui.“ (1 Cor. 1, 23.24). În Evanghelie este „descoperită o neprihănire pe care o dă Dumnezeu, prin credință și care duce la credință, după cum este scris: „Cel neprihănit va trăi prin credință.“ (Rom. 1, 17).

Descoperirea unei doctrine

Unii se mulțumesc numai cu apartenența religioasă, cu numele de creștin. Alții mai mult chiar, fac mare caz de importanța jertfei Domnului Hristos. Dar foarte puțini dintre aceștia, fără a ignora importanța apartenenței religioa-

se și a jertfei, iau aminte la doctrina ce o descoperă Dumnezeu. „Eu pentru aceasta M-am născut ca să mărturisesc despre adevăr. Oricine este din adevăr ascultă glasul Meu.“ (Ioan 18, 37). Trebuie să facem o deosebire între doctrina — adevărul — Evangheliei și diferitele tentative de a sistematiza Cuvîntul lui Dumnezeu, de a revizui adevărul descoperit, ce stă scris, oprind din el, din această doctrină, numai ceea ce convine, ceea ce place și nu deranjează plăcerile sau părerile personale, sau generale.

O greșală care trebuie respinsă, combătută, este susținerea că Biblia nu conține tot a-

devărul și ca urmare este nevoie să recurgem la completările noastre. De ce? Desigur pentru a justifica unele practici convenționale, care nu au un suport scripturistic, evanghelic. Ori, tot ceea ce credem, facem sau vorbim, trebuie să poarte imputernicirea unui „așa zice Domnul“. „Luați seama ca nimeni să nu vă fure cu o amăgire deșartă, după învățăturile începătoare și nu după Hristos.“ (Colos. 2, 8). „Dar lucrurile acestea au fost scrise pentru ca voi să credeți că Iesus este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu; și crezînd să aveți viața în Numele Lui.“ (Ioan 20, 31). Problema adăugării sau a scoaterii unor puncte de doctrină este clar dezaprobată și sancționată de Dumnezeu, atît în Vechiul Testament în Deuteronom la cap. 4, 2 cît și în Noul Testament în Apocalips cap. 22, 18.19 și 1 Cor. 4, 6.

Descoperirea unei morale

Adevărul care vine de la Dumnezeu, propus adeziunii noastre, este liberator de păcat, este sfințitor, imputernicește pentru a trăi o viață morală, o viață de credință spirituală. „Adevărat, adevărat, vă spun, le-a răspuns Isus, că „oricine trăiește în păcat, este rob al păcatului.“ (Ioan 8, 34). „Veți cunoaște adevărul, și adevărul vă va face slobozi.“ (Ioan 8, 32). „Dreptatea Ta este o dreptate veșnică, și Legea Ta este adevărul.“ (Ps. 119, 142). „Sfințește-i prin adevărul Tău; Cuvîntul Tău este adevărul.“ (Ioan 17, 17). Doctrina creștină așa cum a fost prezentată de Domnul și apostolii Săi, este inseparabilă de morală. Doctrina se materializează prin fapte. Morala se rezumă la două mari porunci date de Dumnezeu prin Moise și confirmate prin cuvintele Domnului Hristos. „Isus i-a răspuns: „Să iubești pe Domnul Dumnezeu tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, și cu tot cugetul tău“. Aceasta este cea dintîi, și cea mai mare poruncă. Iar a doua, asemenea ei, este: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși.“ (Mat. 22, 37-39). Deci răspunsul

Domnului Hristos este exact cu cele ce sînt scrise în Deut. 6, 5 și Lev. 19, 18.

Să iubești, este experiența puterii transformatoare a acestei doctrine a acestei morale. Iubirea lui Dumnezeu devine o sursă de viață, de energie spirituală în acela care primește pe Hristos ca Mintuitor personal. „Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu, născuți nu din sînge, nici din voia firii lor, nici din voia vreunui om, ci din Dumnezeu.” Ioan 1, 12.13.

O întîlnire cu Dumnezeu

Pentru omul duhovnicesc care a primit Numele Mintuitor al lui Isus, studierea Cuvîntului lui Dumnezeu, în sens spiritual este o întîlnire cu Dumnezeu, cu sursa de viață. Această întîlnire nu este rezervată numai unei anumite clase de profesioniști, sau caste, ci fiecărui credincios, fiecare avînd privilegiul de a se hrăni sufletește, de a se desfăta în Domnul, de a cultiva meditații spirituale. Ps. 63, 5-8; 36, 8.9. Tocmai simțămîntul întîlnirii cu Dumnezeu determină pe credincios să citească Biblia cu rugăciune, altfel, întîlnirea lui va fi egală cu întîlnirile cotidiene, Biblia nu trebuie să devină o carte de consultații ocazionale; Biblia nu este nici oracol, ca să o deschidem la întîmplare atunci cînd nu știi ce trebuie să faci cînd ești la o răscruce. Biblia trebuie citită pentru a cunoaște făgăduințele lui Dumnezeu, „Ferice de cine citește.” (Apoc. 1, 3 p. p.), este hrana spirituală ca pîinea zilnică, ce o dă Dumnezeu și care sfințește viața (1 Tes., 5, 23). Deprinderea de a te întîlni cu Dumnezeu prin meditație și rugăciune va fi totdeauna onorată de prezența Lui, prin Duhul Sfînt și îngerii sfinți. „Noi vom veni la el, și vom locui împreună cu el.” (Ioan 14, 23 u. p.). Chintesența doctrinei și moralei Scripturii, a Evangheliei, este descoperirea unei persoane, Isus Hristos Domnul, izvorul de viață, este descoperi-

(Continuare în pag. 23)

MIHAI BELINA CZECHOWSKI

II — Viața și activitatea sa pe continentul american (1851—1864)

Continuăm în numărul de față biografia lui Mihai Belina Czechowski, urmărind viața și activitatea lui pe continentul american unde sosește împreună cu familia sa în toamna anului 1851.

De fapt, biografia acestui interesant și contradictoriu slujitor al lui Dumnezeu, poate fi foarte bine împărțită în trei mari capitole.

Primul capitol, așa cum am văzut în numărul trecut al revistei noastre, cuprinde perioada studiilor, a activității sale preoțești pînă în anul 1850 cînd renunță la calitatea sa preoțească, se căsătorește cu Maria Virginia De la Voit, și pînă în septembrie 1851, cînd debarcă la New York „cu patru dolari în buzunar, dar cu credință în Dumnezeu în inima mea”¹⁾ după propria lui mărturie.

Perioada a doua este cuprinsă între anii 1851—1864 și cuprinde anii șederii și activității sale în America. Aceasta este o perioadă ce necesită o analiză foarte obiectivă și atentă, fiind, în mod deosebit, perioada în care Czechowski vine în legătură cu Biserica adventă, cu bărbații care ieșind din evenimentele anului 1844, au continuat activitatea de edificare a Bisericii Advente, a doctrinei și organizației ei, Czechowski fiind prezent aicei într-o perioadă în plină efervescență și activitate a Mișcării Advente. Din această perioadă mai reținem legătura deosebită a lui Czechowski cu familia James și Ellen White, legătură care a făcut obiectul unei atenții deosebite din partea servei Domnului și de care ne vom ocupa în mod deosebit mai tîrziu.

Perioada a treia, cuprinsă între anii 1864—1876 este perioada activității sale în Europa, perioadă care cuprinde timpul activității sale în diferite țări ale bătrînului nostru continent și pînă la încetarea sa din viață la Viena, în anul 1876.

În adevăr, așa cum pe bună dreptate remarcă R. L. Dobrowski, cu ocazia Simpozionului M. B. Czechowski de la Varșovia din mai 1976, „este foarte dificil a stabili, care din aceste perioade trebuie să fie considerată ca fiind cea mai importantă”. **Cred că fiecărei perioade trebuie să-i acordăm importanța majoră ce i se cuvine, fiecare în parte prezentînd evenimente și acțiuni care au determinat caracterul și activitatea acestui bărbat.**

În legătură cu cea de a doua perioadă a vieții sale, cunoscută ca perioadă a șederii și activității sale în America (1851—1864), Czechowski scria în 1862: „Prin harul lui Dumnezeu, am avut minunatul privilegiu ca timp de zece ani să predic curată și veșnica Sa Evanghelie în această... țară.”²⁾

Nu s-au păstrat amănunte în legătură cu plecarea sa din Anglia și nici data certă a debarcării sale în America. Czechowski amintește în unele scrisori ale sale luna septembrie a anului 1851. Cu privire la perioada respectivă Czechowski scria:

„În luna septembrie a anului 1851, am sosit împreună cu soția mea la New York, avînd doar patru dolari în buzunar, dar avînd credință în Dumnezeu în inima mea. Serisori din partea catolicilor europeni cu privire la mine, ajunseseră aici înaintea mea, așa că la sosire, am fost osîndit să sufăr... aceleași diabolice influențe ca și la Londra. Timp de trei zile am căutat zadarnic de lucru în New York, fiind nevoit ca apoi să plec la Haverstraw N. Y., să lucrez într-o fabrică de cărămidă. În prima zi am lucrat conștiincios din zori și pînă în noapte dar a urmat apoi o noapte de chin. A doua zi, am încercat să lucrez mai departe, dar după un efort de cîteva ore, nu am mai putut face nimic. Muncitorii m-au ajutat să mă inapoiez acasă și cîteva zile am fost foarte bolnav. După ce m-am restabilit, am fost vizitat de tovarășii mei de lucru, care văzînd că nu puteam lucra mai departe la fabrica de cărămidă, m-au sfătuit să plec în Canada și firi generoase, mi-au dat și mijloacele necesare pentru a ajunge acolo. La data de 1 octombrie 1851 am ajuns la Montreal, străin... într-o țară străină. În dimineața următoare, am găsit fără dificultate o bună situație ca legător de cărți. Și Dumnezeu, în providența Sa mi-a fost așa de binevoitor, încît în trei luni, am putut să închiriez un atelier și să angajez la rindu-mi, lucrători pe scama mea. Însă marele incendiu din anul 1852, m-a adus într-o sărăcie lucie, făcîndu-mă din nou șomer. Atunci, am primit oferta de a lucra în domeniul meu, la Misiunea Marei Linii, iar în luna decembrie am început a lucra ca misionar printre francezii canadieni din orașul Clinton, N. Y. Acolo, am lucrat timp de trei ani de zile pentru bi-

nele spiritual al acestui popor, fiind sprijinit timp de trei ani de către Misiunea Baptistă Americană³⁾

Activitatea lui Czechowski în acest timp a fost pe bună dreptate recunoscută de către Bapțiști, care, către sfârșitul anului 1854 îl consacra ca pastor baptist, la Jay, N. Y. Cu această ocazie revista baptistă „Watchman and Reflector” publică o scurtă biografie a lui Czechowski, din care cităm :

„S-au seurs douăzeci de ani de când în Universitatea din Cracovia, Polonia, un tânăr plin de năzuințe, de viață nobilă, un devotat catolic, se pregătea pentru a deveni preot. La timpul potrivit a fost consacrat preot. Asemenea lui Martin Luther, el descoperă o Biblie, din care se adapă cu sfințele ei adevăruri și urmărește a face o mișcare de reformă. Aspru persecutat, merge la Roma, apoi la Paris. Ajunge la New York, de unde pleacă la Moors, în partea de nord a acestui stat, unde este botezat. Pe lângă toate acestea, fiind familiarizat cu limbile străine, el vorbește șapte limbi diferite, primește chemarea din partea societății americane „Baptist Home Mission”, de a lucra pentru ea cu un salariu de numai 350 de dolari și astfel, el predică populației franco-canadiene din districtul Clinton, având un zel neobosit. Nici truda, nici oboseala, nici primejdiile, nu l-au intimidat. Suferințele sînt convertite. Intemeiază o comunitate în localitatea Sciota cu un număr de douăzeci și șapte de credincioși. Spiritul acestei comunități era schimbat. Viciul în toate formele lui dispăre și moralitatea triumfă. El a cerut loc și a pus temelie unei case de rugăciuni, având la parter o sală de clasă, două dormitoare și o bucătărie⁴⁾

Din aceste mărturii ale vremii, reiese clar faptul că aici, în America, după ce în 1850 dezbracă haina preotească, Czechowski vine în legătură cu biserica baptistă, este botezat și apoi consacrat ca pastor în biserica baptistă în anul 1854, așa cum reiese din scrisorile lui, din care am citat mai sus.

Pînă în anul 1856, Czechowski activează mai departe ca pastor al bisericii baptiste din America, căutînd să-și facă toată datoria conform convingerilor și zelului său năvalnic.

Anul 1856 aduce cu sine prima luare de contact dintre Mihai Belina Czechowski și Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea. Iată cum redă Czechowski această secvență importantă a vieții sale :

„În anul 1856 am auzit pentru prima dată în viața mea glorioasă doctrină a revenirii pe curînd a Mintuitorului. Aceasta a avut loc cu ocazia unei adunări ținută în corturi la Perry Mills, adunări conduse de James White și alții din Battle Creek, Michigan. M-am bucurat de dovada pe care am au-

zit-o, că timpul despre care crezusem că era așa de departe, era chiar la uși. După ce am examinat cu atenție problema, comparînd verset cu verset, m-am edificat cu privire la acest adevăr glorios... Curînd după aceea m-am mutat la Ohio, unde lumina pe care o primisem cu privire la revenirea Domnului Hristos, cit și alte subiecte asemănătoare, a devenit mai clară și mai strălucitoare⁵⁾

Pe cînd se afla în orașul Findley, Ohio, Czechowski a primit adevărul cu privire la Sabat, cu ocazia unei adunări în corturi, în vara anului 1857⁶⁾. Imbrățișarea acestor adevăruri scripturistice, l-au determinat pe acest neobosit cercetător al adevărului să ceară și să fie botezat conform convingerii advente. A-

cest pas îl apropie pe neobositul Czechowski de idealul vieții sale. După botez el se mută la Battle Creek.

În „Battle Creek Michigan Journal” din data de 4 decembrie 1857, pag. 4, se putea citi următorul anunț :

„Nou stabilit, subsemnatul, am onoare a anunța pe cetățenii din Battle Creek, cit și din împrejurimi, că sînt stabilit aici ca **LEGĂTOR DE CĂRȚI**. Noble's Block nr. 8, et. II. Toți acei care au cărți de legat, reviste, foi volante, tractate, etc., pot fi serviți în baza unei scurte înștiințări și în termene rezonabile. Înfrumusețat, poleit, etc., executate după dorință. Comenzile sînt onorabil solicitate. M. Belina Czechowski.”

Bucuria Succesului

(Urmare din pag. 1-a)

getul statului 55,2 miliarde lei, și toate acestea cînd în majoritatea țărilor lumii, recesiunea, șomajul cu toate urmările lor le zdruncină economia și aruncă milioane de oameni în lipsuri și suferințe.

Numai în anul 1976 s-au irigat 236 mii de hectare și s-au redat circuitului agricol, prin desecări, 170 mii hectare. La investiții s-a realizat un volum de 149 miliarde lei, situîndu-ne, din acest punct de vedere printre primele state în lume.

În activitatea de cercetare științifică s-au obținut rezultate remarcabile, concretizate prin sporirea participării concepțiilor noastre proprii la soluționarea problemelor legate de producție, de modernizarea activității noastre economice.

Rezultatele acestea deosebit de importante obținute de țara noastră în dezvoltarea economică a țării, au făcut ca să se asigure și creșterea nivelului de trai, material și spiritual al poporului nostru, care constituie în esență, țelul primordial al politicii statului nostru, a conducerii noastre de stat.

Succesele obținute constituie dovada justității politicii economice a conducerii noastre de stat, a realismului obiectivelor propuse și a capacității și hărniciei poporului nostru, a con-

științei noastre naționale și a responsabilității pe care o avem ca națiune față de propria noastră istorie și față de omenire.

Aceste rezultate constituie și un imbold puternic pentru întregul nostru popor, de a continua să acționeze cu energii sporite pentru dobîndirea de noi și mai de seamă realizări, în construcția și edificarea unei vieți pașnice și prospere pe pămîntul scumpei noastre patrii Republica Socialistă România.

În contextul acesta al muncii, al eroismului cotidian al muncii, sîntem prezenți și noi creștinii Adventiști de Ziua a Șaptea, lucrînd cu abnegație și făcîndu-ne „tot lucrul” nostru, cu dăruire și dragoste. Ne identificăm cu aspirațiile neamului nostru românesc al cărui fii sîntem și ne bucurăm de realizările muncii noastre și de libertățile în care ne desfășurăm viața și activitatea.

De aceea, considerăm ca o datorie ce ne-o incumbă calitatea de cetățeni ai patriei noastre, cum și de convingerile noastre religioase, de a munci cu dăruire, cu cinste și abnegație pentru binele și prosperitatea patriei și poporului nostru tot așa cum ne închinăm cu credincioșie lui Dumnezeu.

Redacția

În luna aprilie a anului 1858, Ellen și James White publicau o notă sub titlul: „Către binevoitori” în care se refereau la revista „Wachman and Reflector”, revista care relatează experiențele lui Czechowski. El solicitau pentru el un ajutor pentru călătoria pe care acesta intenționa s-o facă înapoi în localitatea Moors, locul pe care-l părăsise, în mijlocul suporturilor lui baptiști.

Următorii ani, Czechowski îi petrecu lucrind ca evanghelist printre populația franco-canadiană din nordul statului New York, Vermont și chiar în Canada. La 21 mai 1858 se face precizarea că: „Conferința aprobă tot ceea ce a fost făcut în favoarea fratelui Czechowski.”⁷ Revista „Advent Review” publica adesea note și relatări despre activitatea lui M. B. Czechowski. Fratele James White manifesta un interes deosebit față de Czechowski și se referea adesea la el ca fiind „bunul nostru frate Czechowski”.

Putem prezenta o serie de amănunte în legătură cu relațiile lui M. B. Czechowski cu sora și fratele Ellen și James White. Dar subiectul acesta va forma un capitol aparte în biografia lui Czechowski, având aspecte foarte interesante, aspecte ce necesită o analiză atentă, obiectivă.

Un timp, fratele M. B. Czechowski a lucrat alături de un alt predicator de origine franceză și anume, fratele Daniel T. Bourdeau. Încă din luna septembrie a anului 1859 ei au organizat o conferință printre francezii păzitori ai Sabatului. Cu această ocazie el a vorbit împotriva fumatului, Czechowski fiind un susținător al temperanței încă pe când se găsea în Europa la Reichthal în 1845, iar mai târziu ca predicator baptist.

În anul 1860 Czechowski se hotărâse să părăsească misiunea pentru francezi și să se mute la New York. Într-o scrisoare adresată fratelui și sorei White el enumeră motivele ce l-au determinat a lua o astfel de hotărâre. Printre altele el spune:

„Poate vă mirați și nu vă satisface acest lucru, dar nu pot face altfel... Nu sint obișnuit cu treburile cîmpului. Trebuie să am mijloacele necesare pentru întreținerea familiei; consider că activitatea mea în districtul Clinton, N. Y. este încheiată. Nu pot găsi o slujbă în aceste împrejurimi; ...doresc a luera efectiv pentru cauza Sa. După o matură chibzuință, am ajuns la concluzia că orașul New York este locul unde noi putem lucra cu folos. doresc să fiu chemat de... Dumnezeu și dacă El aprobă misiunea mea și mă ajută, nu voi muri de foame.”⁸

Passul acesta, asupra căruia serva Domnului a primit lumină într-o viziune, aspect asupra căruia vom reveni în capitolele următoare ale acestei biografii, a fost pasul care îl va înstrăina de Biserica Adventă și de sora și fratele White. Un pas caracteristic fondului său independent și contradictoriu.

La 7 martie 1860, M. B. Czechowski și familia sosește la New York.⁹ În august, același an, el raportează că lucrează cu succes la câteva proiecte misionare, avînd și un oarecare succes printre polonezi, francezi, germani, suedezi și englezi. Cu privire la activitatea sa el scria:

„Am procedat mai întîi la organizarea Comunității și prin harul lui Dumnezeu am văzut dragoste și unitate între membrii. Apoi, pe propria mea răspundere, am închiriat o capelă corespunzătoare cu două sute de dolari pe an. Am achitat chiria lunar, în anticipație, începînd cu data de 12 iunie. Această casă de rugăciune, după părerea mea, era extrem de necesară. Conform ultimului aranjament, aveam adunări de rugăciune în fiecare miercuri seara... și în fiecare sîmbătă seara o adunare de rugăciune și predică... Aveam Școala de Sabat sîmbătă dimineața, o clasă de biblie, adunare publică, predică, etc. În fiecare duminică o lectură în l. franceză polonă și engleză.

„Francezii noștri sint foarte nevoiași; ei sint cam mindri, dar sint totuși convins că unii dintre ei vor primi semnul viului Dumnezeu.

„Ramura poloneză, este și ea bună și sincer vorbind, nu am cuvinte să-mi exprim recunoștința față de Tatăl ceres că ușa prezentării adevărului națiunii mele este deschisă aici și că unul s-a convins de adevăr. Fratele Iulius Stawicki... a constituit primul rod al trudei mele de aici...”

„Italienii prețuiesc solia, iar suedezi sint foarte mult interesați. Ramura germană nu este încă deschisă. Englezii noștri însă devin, de la o săptămînă la alta, mai interesați.”¹⁰

Din aceste relatări ne putem da seama de lucrarea intensă și neobosită pe care o făcea acest bărbat. De remarcat faptul că Czechowski era mereu în mișcare și în activitate. Era un bărbat cu inițiativă, cu personalitate puternică, independent, avea zel de lucrare, dar, așa cum vom vedea mai târziu, îi era greu să se încadreze în organizație, ceea ce a făcut ca sora White să-i adreseze în repetate rînduri, solii de avertizare, afirmînd în una din aceste solii: „V-ați condus după propria dumneavoastră judecată”. Această caracteristică a vieții sale va influența mult activitatea sa.

Activitatea sa la New York n-a dovedit un așa mare progres. Fratele James White a evaluat destul de critic activitatea lui, accentuînd necesitatea organizației în Mișcarea Adventă. Fratele James White scria:

„Aproape în fiecare dimineață ne vin în atenție noi dovezi care cer un sistem: Fratele Czechowski are trebuința de călăuzirea unui corp bine organizat... Noi nu facem nici o mișcare în vreo inițiativă luată în legătură cu cauza noastră, pînă cînd nu am pus organizația la baza tuturor acțiunilor noastre.”¹¹

Să nu uităm că aceste precizări cu referire la organizație sint făcute cu doi ani mai înainte ca schema organizatorică a bisericii să devină o realitate la sesiunea Conferinței Generale din 1863. Era deci normal ca să se promoveze un spirit de încadrare în organizație din partea tuturor. La acest capitol, M. B. Czechowski era deficitar.

S-a dat sugestia, sfatul, ca fr. Czechowski să se întorcă la vechiul său cîmp de lucru, în Vermont și în nordul statului N. York. Czechowski trebuia să aibă încredințate problemele lucrării din New York în mîini „mai chibzuite” și să se mute imediat la Vermont, unde, scria la data aceea fratele D. T. Bourdeau „nevoile sale pot fi mai ușor sprijinite.”¹²

Cu o familie destul de grea, cu nevoi materiale destul de împovăraătoare, M. B. Czechowski a fost totdeauna strîmtozat. Vastele proiecte misionare pe care le făcea și pe care le punea în acțiune fără „o chibzuită plînuire” a făcut ca în permanență să fie plin de datorii și acest lucru, această povară permanentă l-a handicapat în activitatea lui. De fapt, niciodată Czechowski n-a fost un bun administrator. Nici în cele ale familiei sale și nici în ale lucrării, ceea ce i-a produs multe neajunsuri și amărăciune.

La un an după mutarea lui înapoi la Vermont, Czechowski scrie către Review o scrisoare, care avea să fie ultima veste din partea sa tipărită în acea revistă. Iată câteva gînduri din această scrisoare:

„Frate White,

„Deoarece sint gata să mă mut de la Emsburg Falls la Middle Grave, Saratoga, N.Y., doresc să-mi exprim, prin Review, recunoștința mea fraților Austin, Bourdeau și alții, pentru bunavoiața lor de a mă fi mutat de la N. York în acest loc, încă acum un an. Îmi exprim recunoștința mea față de întreaga simpatie și împreuna simțire creștină pe care eu toți au manifestat-o față de mine și familia mea în timpul anului care a trecut de la stabilirea noastră aici, în mijlocul atîtor încercări și descurajări. Dumnezeu să-i răsplătească.

Regret foarte mult că nu am realizat decît foarte puțin pentru canadienii din acest loc, și că nu am fost de prea mult folos, dar oricum, am lucrat în acest cîmp. Cum însă nimic nu este ascuns în fața Domnului, pot lăsa totul în mîinile Sale. El știe că dorința mea cea mai fierbinte este de a face voia Sa. Iubesc această ultimă solie de îndurare, pe credinciosul „Veghetor asupra Casei lui Israel” și sînta unitate a bisericii; voi lucra credincios pentru prosperitatea Sionului, așa cum îmi vor permite împrejurările. Spor să-mi fie de folos toate experiențele prin care am trecut, cit și a-celora ale fraților mei cu mai multă experiență decît mine, în această scumpă cauză. Rugați-vă pentru mine, iubiți frați, ca și eu să pot fi găsit vrednic, împreună cu familia mea, ca să intru în veșnica și feri-

cita împărăția împreună cu voi toți, prin Isus Hristos, scumpul nostru Mintuitor." 13)

Se degajă de aici simțămîntul unei amărăciuni, a unei hotărîri luate; a unei hotărîri care avea să-l proiecteze pe drumuri prevăzute în planurile lui, dar care îl vor despărți de frații săi.

În timp ce lucra la Vermont, Czechowski și-a scris autobiografia. O broșură intitulată: „Emoționante și instructive dezvoltări. Experiența a cincisprezece ani ca preot și cleric romano-catolic”, broșură tipărită la Boston în anul 1862. Apariția acestei broșuri a fost anunțată și în Review-ul din data de 6 mai 1862. Cartea prezintă istoria detaliată a vieții sale anterioară șederii sale în America.

În 1860, în revista Review din 10 mai, Czechowski publică obișnuitele sale vești și experiențe ale lucrării sale, amintind că a fost deseori solicitat să-și scrie evenimentele vieții sale, dar că n-a putut face pînă atunci acest lucru. Speră însă că va realiza această lucrare. Publicarea autobiografiei sale, a însemnat pentru Czechowski și un substanțial ajutor financiar, pentru planurile pe care le avea.

Una din ultimele referiri, de apreciere la adresa fratelui Czechowski o găsim în Review-ul din 13 oct. 1863. Editorii publicau o notă cu privire la cea de a doua carte a sa intitulată „Polonia, o schiță a istoriei sale”. Anunțul preciza și adresa lui Czechowski — Williamsburg, Long Island, N. Y.

Corectările pe care fr. Ray Dabrowski, Polonia, le-a făcut în biblioteca Jogelloniană din Cracovia „a scos la iveală existența unei colecții aparținînd lui Jan Nepomucen Janowski, un unchi al lui Czechowski; care conține cîteva scrisori originale ale lui Czechowski, patru din ele scrise din Williamsburg, Long Island. Din cuprinsul lor ni se transmit cîteva amănunte asupra ultimelor luni petrecute de Czechowski în America. El scria printre altele: „În apropiere de Lake Champain am înălțat o biserică pentru ultimii mei convertiți canadieni, al căror număr este astăzi de 200 de membri. Domnul m-a binecuvîntat, dar există aici anumiți elvețieni care sapă multe gropi sub picioarele mele, încît m-am hotărît să-mi părăsesc munca mea de cinci ani.” (3 Aug. 1863).

Czechowski mai relatea unchiului și prietenului său, o figură de literat și revoluționar remarcabil printre emigranții polonezi din Paris — că nutrea dorința de a se întoarce în Polonia pentru a vizita pe frații și surorile sale, cit și pentru a face cunoscut adevărul advent.

Așa cum aminteam mai înainte, perioada de pe urmă, a prezenței lui Czechowski în America, a fost umbrată de mari dificultăți financiare, de dezamăgire. Intuim o nearmonizare între firea lui independentă și eforturile de organizare ale conducătorilor Mișcării Advente în

perioada de pe urmă a secolului al nouăsprezecelea.

Czechowski se referă tot mai des la dificultățile lui financiare, despre faptul că plecînd din Vermont, i-a fost suspendat ajutorul din partea bisericii. În niciuna din scrisorile sale Czechowski nu prezintă nici un amănunt cu referire la aceste neplăceri, menționînd însă că vinderea cărților pe care le-a publicat nu l-a ajutat prea mult „atunci cînd s-a hotărît să părăsească angajarea bisericii sale”, și să se întoarcă în Europa.

În America, lui Czechowski i s-au născut cinci copii. Ludomir, născut la data de 14 mai 1852; Ana, la 9 mai 1854; Mihai la 1 iunie 1856; Victor-Emanuel, 2 august 1860 și Leon-Lopez, 15 august 1863.

La 10 ianuarie 1864, cel mai mic fiu al său Leon-Lopez moare de difterie. Serviciul de înmormîntare este oficiat de către fr. J. N. Loughborough. Czechowski nu poate participa la înmormîntarea fiului său, din cauza unei boli grave.

În octombrie 1863, Czechowski primește știri despre starea precară a fratelui său din Polonia, ceea ce-l determină să grăbească întoarcerea sa în Europa. Iată motivarea acestei hotărîri, motivare făcută chiar de către M. B. Czechowski:

„În cursul primăverii, în aprilie, prin harul Providenței, voi părăsi America îndreptîndu-mă spre Genua, iar de acolo prin Torono, la Pinerolo. Acolo voi cumpăra pentru mine și familia mea un teren și voi invita imediat pe cei doi frați orfani: Franciszek cu soția sa și Ludowik în vîrstă de 20 de ani, necăsătorit. De asemeni, voi invita și pe părintele Janowski, cu care vom fi fericiți să ne acomodăm... și de care să avem grije... dîndu-i ocazia să slujească pe nobila noastră mamă — Polonia — și să învețe pe tinerii din jurul său despre slujirea patriei... În ce mă privește, voi predica Sfînta Evanghelie printre cei 20.000 de francezi protestanți, albigenzi, care locuiesc acolo și pentru care Victor-Emanuel a permis să se clădească biserici. Un comitet al Misiunii Americane mi-a promis că mă va sprijini.” 14) Celelalte motive ale hotărîrii lui Czechowski de a reveni în Europa, sînt în legătură cu dorința lui „de a se întoarce în patrie”. În timp ce locuia la Williamsburg, Czechowski era în legătură cu cîteva organizații de emigranți, de patrioți polonezi.

Este cert că hotărîrea lui era luată. Împrejurările din viața lui, concepțiile sale și atitudinea sa independentă, ostilă sau neîn stare să se încadreze unei ordini organizatorice au atîrnat greu în balanța hotărîrilor. La 14 mai 1864, Mihai Belina Czechowski se îmbarcă pentru Europa.

Împreună cu el și cu familia sa, M. B. Czechowski a invitat în această călătorie și pe Annie E. Butler, sora lui George L. Butler, care avea să devină mai tirziu (1871—1874/1880—1888) președinte al Conferinței Generale a Adventiștilor de Ziua a

Șaptea. Ea a servit în calitate de secretară a lui Czechowski și se ocupa și de îngrijirea copiilor lor. De fapt Annie Butler a locuit în familia Czechowski încă din 1863, și în fața planurilor familiei Czechowski, ea se hotărî să-i însoțească în Europa. „Dînsa, scria Czechowski, este de un an de zile în familia noastră și va merge împreună cu noi în Italia ca prietenă și guvernantă pentru copii.” 15)

Un spirit de constantă febrilitate, dornic de aventură și în același timp o nemîncorată dragoste pentru adevăr a determinat pe Czechowski să se hotărască pentru acest important pas al vieții sale.

Plecarea aceasta însă a însemnat și o despărțire de biserica Adventiștilor de Ziua a Șaptea. Nu o despărțire de credința adventă, ci numai de biserică ca organizație. O despărțire de conducătorii ei care n-au răspuns cerințelor și planurilor lui. Despre acest subiect ne vom ocupa mai pe larg în numerele viitoare ale revistei noastre.

Nerăspunzîndu-i-se favorabil la cererea lui de a fi trimis ca misiionar al Bisericii Advente în Europa, Czechowski se îndreaptă către prietenii săi pe care îi avea între Adventiștii de ziua întîia, grupare mică la număr — care n-a primit adevărul cu privire la Sabat. Aceștia au finanțat plecarea și activitatea lui în Europa. Într-o revistă a acestora „World Crisis”, Czechowski publică rapoarte ale activității lui în Europa, rapoarte de unde avem o serie de informații referitoare la activitatea lui pe vechiul continent. Dar toate acestea le vom analiza mai tirziu.

Pentru următorii doisprezece ani, Mihai Belina Czechowski va lucra într-o serie de țări europene ca vestitor al soliei revenirii Domnului Isus Hristos și chiar al Sabatului, deși el a făcut aceasta nu fără dificultăți.

- 1) M. B. Czechowski — „World Crisis”, 5 aprilie 1864/p. 11
- 2) M. B. Czechowski — „Thrilling and Instructive Developments”, Boston 1862/225
- 3) M. B. Czechowski — Scrisoare publicată în revista: „World Crisis” 26 ian. 1864/11
- 4) J. W. Eaton „Franco-Canadienii” „Wachmann and Reflector” /26 ian. 1864/11 publicat de R. Dabrowski în M. B. Czechowski pe Continental American, pag. 3.
- 5) „World Crisis” 5 aprilie 1864, p. 11
- 6) „Advent Review” 10 sept. 1857, p. 152
- 7) Idem, 27. VI. 1858 p. 95
- 8) „Samariteanul Milos”, februarie 1860, pag. 12 — (R. Dabrowski Sojourn of M. B. Czechowski in the American Continent) p. 16
- 9) „Advent Review” 1860, pag. 199 idem
- 10) M. B. Czechowski „Misiunea din New York „Advent Review” 4 Sept. 1860 pag. 124-125 (Idem p. 7).
- 11) James White, „Easter Tour” Advent Review, 3 Sept. 1861 p. 108 (Idem/8)
- 12) Review, 18 iunie 1861, pag. 29-30/Idem pag. 7
- 13) Advent Review, 26 aug. 1862/103 (Idem pag. 8).
- 14) M. B. Czechowski — Scrisoare către J.N.J. 30 oct. 1863
- 15) Idem, 12 februarie, 1864

„Ferice de cei flămânzi și însetați după dreptate căci ei, vor fi săturați.”

Neprihănirea este sfințenie, asemănare cu Dumnezeu, și „Dumnezeu este iubire.” Ea este trăirea Legii lui Dumnezeu, pentru că „toate poruncile Tale sînt drepte” și „iubirea este împlinirea Legii.” Dreptatea este iubire, și iubirea este lumina și viața lui Dumnezeu. Dreptatea lui Dumnezeu este intrupată în Hristos. Noi primim dreptatea, primindu-L pe El.

Neprihănirea nu se capătă nici prin lupte chinuitoare sau munci istovitoare, nici prin daruri sau sacrificii, ci ea se dă în dar oricărui suflet care flămânzește și însetează după ea. „Voi, toți cei însetați, veniți la ape, chiar și cei ce n-are bani! Veniți și cumpărați bucate... fără bani și fără plată.” „Neprihănirea lor este de la Mine,

Cugetări

Dacă ai un simțămînt de lipsă în sufletul tău, dacă flămînzești și însetezi după dreptate, aceasta este o dovadă că Hristos a lucrat asupra inimii tale pentru ca să poată fi căutat spre a face pentru tine, prin darul Duhului Sfînt, ceea ce tu singur nu ești în stare să faci. Nu trebuie să căutăm a ne potoli setea la niște pîrîiașe, pentru că marea izvor este chiar deasupra noastră și din apele lui îmbelșugate putem să bem după voie, numai dacă ne ridicăm puțin mai sus pe calea credinței.

suflet mărește puterea de a cunoaște și de a iubi. Strigătul neîntrerupt al inimii este: „Mai mult despre Tine”, și totdeauna răspunsul Scripturii este: „Cu mult mai mult”. Pentru că lui Dumnezeu îi place să facă „nespus mai mult decît cerem sau gîndim noi.” Lui Isus, care s-a golit pe Sine pentru mîntuirea celor ce cred, I s-a dat Duhul Sfînt fără măsură. Tot astfel va fi dat oricărui urmaș al lui Hristos atunci cînd toată inima este predată, pentru ca Isus să locuiască în ea. Însuși Domnul nostru a dat porunca: „Fiți plini de Duh”, și această poruncă este și o făgăduință că ea va fi împlinită. Tatăl a avut buna plăcere ca în Hristos „să locuiască toată plîntatea” și „în El aveți totuși deplin.”

Dumnezeu a revărsat iubirea Sa fără măsură, ca și picăturile de ploaie care răcoresc pămîntul. El

de pe muntele

zice Domnul”, și „Iată Numele pe care I-l vor da: „Domnul, neprihănirea noastră.”

Nimeni... nu poate să dea ceea ce va potoli foamea și setea sufletului. Dar Isus zice: „Iată, Eu stau la ușă și bat; dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la El, voi cîna cu el și el cu Mine.” „Eu sînt Pîinea vieții. Cine vine la Mine, nu va flămînzi niciodată; și cine crede în Mine, nu va înseta niciodată.”

După cum avem nevoie de hrană pentru susținerea puterii noastre corporale, tot așa ca oamenii credincioși avem nevoie de Hristos, pîinea din ceruri, pentru a susține viața spiritual-religioasă și a ne da putere să facem faptele lui Dumnezeu. După cum corpul primește continuu mîncarea care susține viața și vigoarea, tot așa și sufletul trebuie să comunice continuu cu Hristos, supunându-se Lui, și depinzînd în totul de El.

După cum călătorul obosit caută izvorul în pustiu, și cînd îl găsește, își potolește setea arzătoare, tot așa și creștinul va înseta după apa curată a vieții și o va căpăta. Hristos este izvorul de apă vie.

Cînd recunoaștem caracterul Mîntuitorului nostru, dorim să fim cu totul schimbați și reînnoiți după chipul curăției Sale. Cu cît cunoaștem mai mult pe Dumnezeu, cu atît mai înalt va fi idealul nostru în ce privește caracterul și cu atît mai serioasă dorința noastră de a da pe față asemănarea cu El. Un element divin se unește cu cel omenesc, cînd sufletul se prinde de Dumnezeu și inima doritoare poate să zică: „Da, suflete, încrede-te în Dumnezeu, căci de la Dumnezeu îmi vine nădejdea.”

Cuvintele lui Dumnezeu sînt izvoarele vieții. Dacă veți căuta aceste izvoare de apă vie, veți fi aduși, prin Duhul Sfînt, în comuniune cu Hristos. Adevăruri foarte cunoscute vor fi înfățișate într-o lumină nouă; texte din Scriptură vă vor izbi privirile cu un nou înțeles, ca un fulger de lumină; veți vedea legătura altor adevăruri ale lucrării de mîntuire, și atunci veți ști că Hristos vă conduce; un învățător divin este alături de voi.

Isus zicea: „Apa vie, pe care i-o voi da Eu, se va preface în el într-un izvor de apă, care va țîșni în viață veșnică”. Cînd Duhul Sfînt vă descoperă adevărul, veți strînge drept comoară cele mai prețioase experiențe și veți avea dorința de a vorbi și altora despre lucrurile aducătoare de mîngîiere, care v-au fost descoperite. Cînd veți veni în legătură cu ei, le veți împărtăși unele idei noi cu privire la caracterul sau lucrarea lui Hristos. Veți

zice: „Să picure cerurile de sus, și să ploaie norii neprihănirea. Să se deschidă pămîntul, să dea din el mîntuirea, și să iasă totdeauna din el izbăvirea.” „Cei nenorociți și cei lipsiți caută apă și nu este; li se usucă limba de sete. Eu, Domnul, îi voi asculta; Eu, Dumnezeu lui Izrael, nu-i voi părăsi. Voi face să izvorască riuri pe dealuri, și izvoare în mijlocul văilor; voi preface pustia în iaz, și pămîntul uscat în șuvoaie de apă.”

„Și noi toți am primit din plîntatea Lui, și har după har.” „Ferice de cei milostivi, căci ei vor avea parte de milă.”

Inima păcătosului este rece din fire, întunecată și lipsită de iubire. Ori de cîte ori cineva dă pe față un spirit de milă și iertare nu face aceasta de la sine, ci prin influența Duhului lui Dumnezeu, care plonează asupra inimii sale. „Noi îl iubim, pentru că El ne-a iubit întii.”

Dumnezeu este izvorul oricărui har. Numele Lui este „îndrumător și milostiv.” El nu Se poartă față de noi după cum merităm. Nici nu întrebă dacă sîntem vrednici de iubirea Lui, ci revărsă asupra noastră bogățiile iubirii Sale, pentru ca să ne facă vrednici. El nu este răzbuțos. Nu caută să pedepsească, ci să răscumpere. Însăși asprimea pe care El o manifestă prin providența Sa, este manifestată pentru mîntuirea celui abătut. El dorește din toată inima să ușureze vaiurile celor păcătoși și să pună balsamul Său pe rănilor. Este adevărat că Dumnezeu „nu socotește pe cel vinovat drept nevinovat”, dar îi va îndepărta vinovația.

Cei milostivi sînt „părtași de fire dumnezeiască” și prin ei se exprimă iubirea plină de compătimire

fericirilor

avea o descoperire nouă despre iubirea Sa milostivitoare, spre a o împărtăși și aceluia care-L iubese și care nu-L iubese.

„Dați, și vi se va da”, pentru că Cuvîntul lui Dumnezeu este „o fîntînă din grădini, un izvor de ape vii, ce curge din Liban.” Inima care a gustat odată iubirea lui Hristos, dorește fără încetare un torent și mai adînc, și dacă veți da, veți primi într-o măsură mai bogată și mai abundentă. Orice descoperire a lui Dumnezeu pentru

a lui Dumnezeu. Toți aceia ale căror inimi sînt unite cu inima Iubirii Nemărginite, vor căuta să îndrepte și să nu osîndească. **Hristos locuind în suflet, este un izvor care nu seacă niciodată.** Oriunde locuiește El, va fi un belșug de binefacere.

La strigătul celor răătăciți, la strigătul victimelor naufragiate din cauza păcatului, creștinul nu întrebă: Merită ei oare? ci: Cum pot să le vin în ajutor? În cei mai înrăutățiți, în cei mai decăzuți, el vede suferința pentru care Hristos a murit ca să le mîntuiască, și pentru care Hristos a dat copiilor Săi slujba împăcării.

Milostivi sînt aceia care dau dovadă de împreună simțire cu cei sărmani și suferinzi. Iov spune: „Căci scăpăm pe săracul care cerea ajutor și pe orfanul lipsit de sprijin. Binecuvîntarea nenorocitorilor venea peste mine, umpleam de bucurie inima văduvei. Mă îmbrăcam cu dreptatea și-i slujeam de îmbrăcăminte, neprihănirea înăi era înainta și turban. Orbului îi eram ochi, și șchiopului picior. Celor nenorociți le eram tată și cercetam pricea celui necunoscut.”

Mulți își dau seama de lipsurile lor și sînt nenorociți și neîncrezători; ei își închipuie că n-au nici un motiv să fie recunoscători. Cuvinte amabile, priviri pline de iubire, cuvinte de prețuire, ar fi pentru mulți din acești luptători singuratici ca o cupă de apă rece pentru un suflet însetat. Un cuvînt de simpatie, o faptă de amabilitate dezinteresată, este o expresie a iubirii lui Hristos.

Cel milostiv „va căpăta îndurare”... „Sufletul binefacător va fi săturat și cel ce udă pe alții, va fi udat și el”. Duhul milos are parte de pace dulce, iar cel ce slujește cu dezinteres pentru binele altora, va avea o mulțumire binecuvîntată în viață. Duhul Sfînt care rămîne în suflet și este învoderat în viață, va înduleci inimile aspre și va da naștere la simpatie și duioșie. Veți secera ceea ce ați semănat. „Ferice de cel ce îngrijește de cel sărac... Domnul îl păzește și-l ține în viață. El este fericit pe pămînt și nu-l lași la bunul plac al vrăjmașilor lui. Domnul îl sprijinește cînd este pe patul de suferință; îi ușurezi durerile în toate boalele lui.”

Cel care își predă viața lui Dumnezeu în servire pentru copiii Săi, este legat de Acela, care are toate resursele universului la porunca Sa. Viața sa este legată de viața lui Dumnezeu prin lanțul de aur al făgăduințelor neschimbătoare. Domnul nu-l va lăsa în ceasul suferinței și al strîmătorării. „Și Dumnezeu meu are să îngrijească de toate trebuințele voastre, după bogăția Sa, în slavă, în Isus Hristos.” Și în ceasul strîmătorării finale, cel milostiv va afla scăparea în harul Mîntuitorului plin de îndurare, și va fi primit în locașurile veșnice.

„Ferice de cei cu inima curată, căci ei vor vedea pe Dumnezeu.”

Iudeii erau așa de grijulii în ce privește curăția ceremonială, încît rînduicelile lor erau extrem de împovărătoare. Mîntea lor era ocupată cu reguli și restricții și cu teama de a nu se mînji pe dinafară și nu observau egoismul și răutatea din suflet.

Isus nu pomeneste despre această curăție coremonială ca fiind una din condițiile de a intra în Împărăția Sa, ci scoate în evidență nevoia de curăție a inimii. Înțelepciunea care vine de sus este „mai întii curată.” În cetatea lui Dumnezeu nu va intra nimeni care este mînjit. Toți cei care vor locui acolo, trebuie să ajungă aici curăți cu inima. În acela care învață de la Domnul Isus, se va arăta un dezgust crescînd pentru o purtare neîngrijită, pentru cuvintele necuviincioase și pentru cugete pătate. Cînd Hristos locuiește în inimă, acolo va fi curăție și noblețe atît în cugete cît și în fapte.

Însă cuvintele lui Isus „Ferice de cei cu inima curată,” au un înțeles mai adînc. — referindu-se nu numai la curăție în sensul în care o înțelege lumea, adică de a fi ncrîns de senzualitate sau pofță, ci curat în motivele ascunse ale sufletului: neatin de mîndrie și egoism; umil, dezinteresat, la fel ca un copil.

Nu mai eei care se aseamănă se pot prețui unii pe alții. Dacă nu primiți în însăși viața voastră principiul iubirii pline de sacrificiu de sine, principiul caracterului Său, nu puteți cunoaște pe Dumnezeu. Inima amăgită de Satana, scotoțește pe Dumnezeu ca fiind o ființă tiranică, neînduplecată; însușirile egoiste ale firii noastre, chiar ale lui Satana, sînt atribuite Creatorului plin de iubire. „Ți-ai închipuit”, zice El, „că Eu sînt ca Tine.” Purtarea Sa cu oamenii este tîlmăcită ca fiind expresia unei naturi arbitrare, răzbunătoare. Tot așa și cu Biblia, tezaurul bogățiilor harului Său. Slava adevărilor ei, care sînt tot așa de înalte ca și cerul și cuprind veșnicia, nu poate fi deosebită. Pentru cea mai mare parte a omenirii, Hristos însuși este „ca un lăstar care iese dintr-un pămînt uscat”, și nu vîd în El „nici o frumusețe... care să atragă privirile.” Cînd Isus era între oameni, ca descoperire a lui Dumnezeu în fire omenească, Fariseii și Cărturarii I-au spus în față: „...ai drac.” Pînă și ucenicii erau așa de orbiți de egoismul inimilor lor, încît erau întîrzietori cu inima să înțeleagă motivul pentru care Isus umbla în singurătate în mijlocul oamenilor. Numai în ceruri era El pe deplin înțeles.

Cînd va veni Hristos în slava Sa, păcătoșul nu va putea să-L privească. Lumina prezenței Sale, care este viață pentru cei care îl iubesc, este moarte pentru cei păcătoși. Așteptarea venirii Sale este

pentru ei „o așteptare înfricoșată a judecării, și văpaia unui foc”. Cînd Se va arăta El, ei se vor ruga să fie ascunși de la fața Aceluia care a venit să-i răscumpere.

Dar pentru inimile care au ajuns să fie curățite prin prezența Duhului Sfînt, lucrurile stau cu totul altfel. Aceștia pot să cunoască pe Dumnezeu. Moise a fost ascuns în crăpătura stîncii cînd i s-a descoperit slava lui Dumnezeu; tot așa, numai cînd sîntem ascunși în Hristos, putem să vedem iubirea lui Dumnezeu.

„Cine iubește curăția inimii și are bunăvoința pe buze, este prieten cu împăratul.” Prin credință, noi îl vedem aici și acum. În viața noastră de toate zilele putem să vedem bunătaea și milostivirea Sa în manifestarea purtării Sale de grijă. Il recunoaștem în caracterul Fiului Său. Spiritul Sfînt ia adevărul cu privire la Dumnezeu și la Acela pe care L-a trimis El și îl dezvăluie priceperii și inimii. Cei curăți cu inima vîd pe Dumnezeu într-o nouă și duioasă legătură, ca Răscumpărător al lor; și cînd vîd curăția, frumuseța caracterului Său, doresc să reflecteze chipul Său. Ei îl vîd ca Tată, care dorește din toată inima să cuprindă în brațele Sale un fiu care se întoarce și inima lor este plină de o bucurie negrăită și de slavă.

Cei curăți cu inima vîd pe Dumnezeu în lucrările minilor Sale, în lucrurile frumoase care se află în universul acesta. În Cuvîntul Său scris ei citeșe în rînduri clare descoperirea îndurării Sale, bunătaea Sa și harul Său. Adevărurile care sînt ascunse de unii sînt desfășurate fără încetare înaintea celor care au o dorință încrezătoare, copilărească de a cunoaște și de a face voia lui Dumnezeu. Noi pricepem adevărul, cînd ajungem noi înșine părtași de fire dumnezeiască.

Cei curăți cu inima trăiesc ea și cum s-ar afla chiar în prezența lui Dumnezeu, în timpul pe care El li-l îngăduie în lumea aceasta. Ei îl vor vedea față în față în viața viitoare, nemuritoare, așa cum îl vedea și Adam cînd umbla și vorbea cu Dumnezeu în Eden. „Acum vedem lucrurile ca într-o oglindă, în chip întunecos; dar atunci vom vedea față în față.”

„Ferice de cei împăciuitori, căci ei vor fi chemați fiii lui Dumnezeu.”

Hristos este „Prințul păcii” și năsiunea Lui este de a aduce pacea pe pămînt și în ceruri, pacea pe care păcatul a nimicit-o. „Deci, fiindcă sîntem scotoțiți neprihăniți prin credință, avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos.” Oricine consimte să renunțe la păcat și își deschide inima în fața iubirii lui Hristos se face părtaș al acestei păci cerești. Harul lui Hristos primit în inimă, supune vrăjmașia; el potolește lupta și umple sufletul cu iubire. Acela care este în pace cu Dumnezeu și cu semenii săi, nu poate

să fie nenorocit. Invidia nu se va afla în inima sa; bănuielile rele nu-și vor găsi loc acolo; ura nu poate să existe. Inima care este în armonie cu Dumnezeu, este părtașă la pacea cerească. Spiritul păcii va odihni ca și roua pe inimile oboseite și turburate de luptă fi-rească.

Urmașii lui Hristos sînt trimiși în lume cu solia păcii. Acela care, prin influența liniștită și nestiută a unei vieți sfinte, va descoperi iubirea lui Hristos; acela care, prin cuvînt sau faptă, va conduce pe altul să renunțe la păcat și să-și predă inima lui Dumnezeu, este un făcător de pace, un împăciuitor.

Și „ferice de cei împăciuitori, pentru că ei vor fi chemați fiii lui Dumnezeu”. Spiritul păcii este dovada legăturii lor cu cerul. Atmosfera cea plăcută a lui Hristos îi inconjoară. Parfumul vieții, frumusețea caracterului, descoperă lumii faptul că ei sînt copii ai lui Dumnezeu. Văzîndu-i, oamenii recunosc că au fost cu Isus. „Oricine iubeste, este născut din Dumnezeu.” „Dacă n-are cineva Duhul lui Hristos, nu este al Lui”, dar „toți cei care sînt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu, sînt fii ai lui Dumnezeu.”

Redacția

Via Domnului

Cu scopul de a duce darurile cele mai alese ale Cerului, turtor popoarelor pămîntului, Dumnezeu a chemat pe Abraam din neamul lui idolatru și l-a îndemnat să locuiască în pămîntul Canaan. „Voi face din tine un neam mare” a spus El „și te voi binecuvînta.” (Gen. 12, 2). Era marea onoare la care era chemat Abraam, — aceea de a fi tatăl celuiui popor care timp de veacuri avea să fie păzitorul și păstrătorul adevărului lui Dumnezeu pentru omenire, poporul prin care toate neamurile pămîntului aveau să fie binecuvîntate, la venirea lui Mesia Cel Făgăduit.

Cei păcătoși pierduseră aproape cunoașterea de adevăratul Dumnezeu. Mîntea lor era întunecată de idolatrie. În locul orînduicilor dumnezeiești, care sînt „sfinte, drepte și bune” (Rom. 7,12), ei se străduiau să pună legi în armonie cu planul inimilor lor, crude și egoiste. Și cu toate acestea în bunătatea Sa, Dumnezeu nu i-a nimicîit. El a căutat să le dea prilej de a se cunoaște cu El, prin intermediul bisericii. A făcut planul ca principiile revelate prin poporul Său, să fie mijlocul de refacere a chipului moral al lui Dumnezeu în om.

Legea lui Dumnezeu trebuia să fie înălțată, autoritatea Lui să fie menținută, iar Casei lui Israel i s-a dat această mare și nobilă lucrare, Dumnezeu i-a pus de o parte pentru ca să le poată da o însărcinare sfîntă. A făcut din ei depozitarii Legii Sale, și avea de gînd ca prin ei să păstreze în lume cunoașterea de Sine. În felul acesta, lumina cerului urma să lumineze într-o lume învălăuită de întuneric, și un glas urma să se audă, făcînd apel la toate popoarele, de a se întoarce de la idolatrie la Dumnezeul Cel viu.

„Cu putere mare și cu mină tare (Ex. 32, 11), Dumnezeu a scos din Egipt pe poporul Său. „A trimis pe robul Său Moise și pe Aaron, pe

care-l alesese. Prin puterea Lui, ei au făcut semne minunate în mijlocul lor, au făcut minuni în țara lui Ham... A muștrat Marea Roșie și ea s-a uscat și i-a trecut prin a-dîncuri ca prin pustiu.” (Ps. 105, 26-27; 106, 9). El i-a salvat din starea lor de robie, pentru ca să-i poată duce într-o țară bună, — pe care în providența Lui, El a pregăt-o pentru ei ca refugiu din fața vrăjmașilor lui. El vrea să-i aducă la Sine și să-i cuprindă în brațele Sale nepieritoare; și carecunoaștere a bunătății și îndurării Sale, ei aveau să înalțe Numele Său și să-L facă să fie plin de slavă pe pămînt.

„Partea Domnului, este poporul Lui, Iacov este partea Lui de moștenire. El l-a găsit într-un ținut pustiu, într-o singurătate plină de urlete înfricoșătoare, l-a înconjurat, l-a îngrijit, și l-a păzit ca pe lumina ochiului Său. Ca vulturul care-și scutură cuibul, zboară deasupra puilor, își întinde aripile, îi ia, și-i poartă pe penele lui, — așa a călăuzit Domnul singur pe poporul Lui și nu era nici un dumnezeu străin cu El.” (Deut. 32, 9-12).

În felul acesta, Israelii au fost aduși la Sine, pentru ca ei să poată locui ca la umbra Celui Prea Înalt. Feriți în chip miraculos de primejdiiile din timpul peregrinării prin pustiu, în cele din urmă au fost așezați în pămîntul făgăduinței ca o națiune favorizată.

Prin folosirea unei parabole, Isaia a povestit cu patos mișcător, chemarea și creșterea lui Israel, pentru a sta în lume ca reprezentat al lui Iehova, roditor în tot felul de fapte bune:

„Voi cînta Prea-Iubitului meu, despre viaa Lui. Prea Iubitul meu avea vie, pe o cîmpie foarte mănoasă. I-a săpat pămîntul, l-a curățit de pietre, și a sădit în el vițele cele mai alese. A zidit un turn în mijlocul ei și a săpat un teasc, apoi trăgea nădejdea că are să-i

facă struguri buni, dar a făcut struguri sălbatici.” (Is. 5, 1,2).

Prin națiunea aleasă, Dumnezeu intenționase să aducă binecuvîntare întregii națiuni. „Via Domnului oștirilor este Casa lui Israel; declara profetul, și bărbații lui Iuda sînt vița pe care o iubea.” (Is. 5, 7).

Acestui popor, i-au fost incredințate cuvintele lui Dumnezeu. El au fost îngrădiți cu preceptele lui Dumnezeu, ale Legii Sale, cu principiile veșnice ale adevărului, dreptății și curăției. Ascultarea de aceste principii, urma să fie protecția lor, deoarece i-ar fi ferit de a se distruge prin obiceiuri păcătoase. Iar drept turn al mijlocului viei, Dumnezeu a pus în mijlocul țării templul Său cel sfînt.

Hristos le era învățătorul. După cum fusese cu ei în pustie, la fel, urma să fie învățătorul și călăuzitorul lor mai departe. În cort și în templu slava Lui sălășluisse în sfînta șehină, de deasupra tronului harului. În favoarea lor, El manifestase fără încetare bogățiile iubirii și răbdării Sale.

Prin Moise le-a fost pusă în față ținta urmărită de Dumnezeu și li s-au făcut cunoscute condițiile prosperității lor. „Tu ești un popor sfînt pentru Domnul, Dumnezeul tău” a spus El: „Domnul Dumnezeu tău, te-a ales ca să fii un popor sfînt pentru Domnul Dumnezeu tău, cum ț-a spus.” (Deut. 7, 6; 26, 17-19).

Copiii lui Israel aveau să ocupe teritoriul pe care li-l rîndise Dumnezeu. Acele națiuni care lepădau închinarea și slujirea la adevăratul Dumnezeu, urmau să fie depedatate. Dar era planul lui Dumnezeu ca prin descoperirea caracterului Său prin Israel, cei aleși să fie atrași la El. Invitația Evangheliei urma să fie dusă la toate neamurile, prin învățătura serviciului jertfelor. Hristos trebuia să fie înălțat în fața națiunilor, iar toți aceia care ar fi primit la El, urmau să trăiască. Toți acci care asemeni canaanitei Rahab și moabitei Rut, — s-ar fi întors de la idolatrie la închinarea la adevăratul Dumnezeu, se puteau uni cu poporul ales. Pe măsură ce numărul lui Israel sporea, ei aveau să-și întindă hotarele, pînă cînd împărăția lor avea să cuprindă toată lumea.

Dar vechiul Israel n-a realizat planul lui Dumnezeu. Domnul spusese: „Te sădisem ca o vie minunată și de cel mai bun soi; cum te-ai schimbat și te-ai prefăcut într-o coardă de viță sălbatică?” Israel era o viță mănoasă care făcea multe roade. „Acum, dar, locuitorii ai Ierusalimului și bărbații ai lui Iuda, judecați voi între Mine și via Mea! Ce aș mai fi putut face viei Mele și nu i-am făcut? Pentru ce a făcut ea struguri sălbatici, cînd Eu Mă așteptam să facă struguri buni? Vă voi spune acum, însă, ce voi face viei Mele: îi voi smulge gardul ca să fie păscută de vite; îi voi surpa zidul ca să fie călcată în piciorare; o voi pustii, nu va mai fi curățită, nici săpată, spini și mără-

(Continuare în pag. 15)

epistola

PREOȚIA DOMNULUI HRISTOS — PREOȚIA LUI MELHISEDEC (Cap. 7)

VERSETELE 23-24: „O preoție neschimbătoare“. Aceste versete sînt foarte clare în însemnătatea lor. Preoția levitică și-a încetat existența, iar preoții nu-și mai puteau continua lucrarea lor. Ori de cîte ori muria un mare preot, un alt mare preot era numit în locul acestuia care continua mai departe lucrarea. Această schimbare era cel puțin în teorie, dezavantajoasă, prin faptul că același mare preot care era răspunzător pentru serviciile zilnice, datorită unor situații de forță majoră (boală, moarte, etc.) nu-și putea desăvirși, completa, lucrarea sa în serviciile din Ziua Ispășirii. Este ca și atunci cînd, de exemplu, un avocat se angajează a susține un proces, dar pe parcursul desfășurării acestui proces, datorită unei boli sau a morții, el nu mai poate continua și este necesar ca un alt avocat să preia acest caz. Acest al doilea avocat, poate fi tot așa de bun ca

și primul, poate chiar mai bun, dar el nu cunoaște dosarul, nu are cunoștința de mersul dezbaterilor de pînă atunci, de toate detaliile ce adesea nu se găsesc în dosar, așa cum le cunoștea primul, și în mod normal clientul este îngrijorat și uneori dezavantajat.

Acesta este tabloul pe care apostolul îl înfățișează mai sus. Preoția levitică nu putea să mai continue lucrarea, datorită abolirii, morții ei. Dar acum intra în acțiune o preoție mai bună, pentru că nu mai este schimbătoare. Domnul Hristos continua nestingherit lucrarea, ca unul care cunoaște în amănunt viața tuturor celor ce au trăit pe pămînt. Preoția lui este neschimbătoare, pentru că El „trăiește pururea ca să mijlocească pentru noi“.

VERSETUL 25: Să mintuim „în chip desăvirșit“. Toți cei care cred în lucrarea mîntuitoare a Domnului Hristos, ar fi fericiți dacă porțile cerului

s-ar deschide numai atît cît ei să se poată strecura înăuntru. Dar nu aceasta este concepția Domnului Hristos cu privire la mîntuire. El dorește ca porțile să fie larg deschise, date în lături, iar cei mîntuiți să poată intra ca unii care au **DREPTUL** să păsească înăuntru.

„Ferice de cei ce își spală hainele, ca să aibă drept la pomul vieții, și să intre pe porți în cetate.“ Apoc. 22,14.

Unii se apropie de Dumnezeu cu o teamă servilă. Dar acest lucru nu este plăcut înaintea lui Dumnezeu.

„Și voi n-ați primit un duh de robie, ca să mai aveți frică; ci ați primit un duh de înfiere, care ne face să strigăm: „Avă, adică: Tată!“

„Însuși Duhul adeverește împreună cu duhul nostru că sîntem copii ai lui Dumnezeu.

„Și dacă sîntem copii, sîntem și moștenitori: moștenitori ai lui Dumnezeu, și împreună moștenitori cu Hristos, dacă suferim cu adevărat împreună cu El, ca să fim și proslăviți împreună cu El.“ Rom. 8,15-17.

Dacă cel credincios din timpul Noului Testament își analizează poziția sa prin contrast cu aceea a credincioșilor din timpurile Vechiului Testament, el va înțelege mai bine condițiile și privilegiile sale, privilegiile mai bune, mai eficiente. Deși cetățile de scăpare erau o deosebită binecuvîntare și fără îndoială că existența lor a scăpat multe vieți de răzbu-narea singelui; nu se poate face o comparație între salvarea oferită de aceste cetăți și mîntuirea oferită de și în Domnul Hristos. Domnul Hristos poate și a salvat în mod desăvirșit pe toți cei ce au venit la El, au apelat prin credință la mîntuirea oferită prin lucrarea jertfei Sale. El trăiește pururea ca să mijlocească în favoarea celor ce vin astfel la El.

către evrei

Ce se înțelege oare prin declarația apostolului Pavel că El poate mîntui „în chip desăvîrșit?”

1. El, Domnul Hristos, poate ierta, poate șterge păcatele cele mai grele, toate păcatele măturisite și părăsite, prin credința în singele ispășitor al jertfei Sale.

„Veniți totuși să ne judecăm, zice Domnul. De vor fi păcatele voastre cum e cîrmizul, se vor face albe ca zăpada; de vor fi roșii ca purpura, se vor face ca lina.

„De veți voi și veți asculta, veți mîncă din cele mai bune roade ale țării.” (Is. 1, 18-19).

2. El poate acorda iertare și mîntuire oricărui păcătos ce se pocăiește de păcatele sale, fie el idolatru, adulter, hoț, lacom, bețiv etc. (1 Cor. 6,9-11). Poziția unui păcătos în viață nici nu-l va ajuta, dar nici nu-l va împiedica să vină la mîntuire, căci Domnul spune: „veniți la Mine... toți.”

3. El poate mîntui pe păcătos, corp, suflet și spirit, fiind gata să curețe mințile, inima și voința, memoria, imaginația și conștiința. Mîntuirea Lui este o mîntuire veșnică, pentru că El trăiește pururea ca să mijlocească pentru noi. Domnul Hristos poate deci să mîntuiască în chip desăvîrșit.

VERSETUL 26: „Sfînt”. Se cuvenea să avem un mare preot „sfînt, nevinovat, fără pată”. Era potrivit și necesar ca noi să avem un astfel de preot.

Expresia folosită aici pentru „sfînt” are o referire deosebită la caracter. Ea denotă pe cineva care este consacrat, sfîntit, dedicat cu totul, pe deplin, desăvîrșit. Domnul Hristos întrunește toate aceste calități. În nimic El nu este nedesăvîrșit. El a provocat pe cei din vremea Lui să-L convingă că are păcat, sau să găsească păcat în El, dar nimeni n-a îndrăznit a face a-

cest lucru. El era devotat cu totul atît Tatălui Său, cît și oamenilor.

„Nevinovat” — Fără de pată, inocent, nu era răzbunător, nu se gîndea a face cuiva rău, și nici să constituie un exemplu rău pentru cineva. În sens pozitiv, însemna a face bine tuturor, a plănuși și a lucra pentru binele oamenilor, așa cum arată serva Domnului:

„O singură țintă a avut Domnul Hristos în viață și anume a trăi pentru a face pe alții fericiți”. Domnul a fost un exemplu bun vrednic de urmat.

„Fără pată”, curat, neîntinat, necorupt sau coruptibil, nici un fel de pată, fără a fi influențat în rău de cele din jur. Expresia nu sugerează numai sfințenie și puritate, ci mai adaugă de asemenea gîndul că cel în cauză a trecut prin experiențe ce aveau tendința de a lăsa o pată în viața sa, în caracterul său, dar așa ceva nu s-a întîmplat. „Despărțit de păcătoși” — Domnul Hristos avea capacitatea de a se amesteca cu cei păcătoși și totuși să rămînă despărțit de ei. El putea „fi singur” în mijlocul unei mulțimi. Să reținem ce spune evanghelistul Dr. Luca în legătură cu acest lucru: „Pe cînd se ruga Isus deoparte, avînd cu El pe ucenicii Săi” (Luca 9, 18). Cele relatate de evanghelist în textul de mai sus sînt categoric de clare. Ucenicii n-au venit la Isus, în timp ce acesta se ruga singur, nu, ci ei erau cu El și totuși separat de ei în Sine însuși, era singur. Tot în acest fel Domnul Hristos era în mijlocul celor păcătoși și totuși era separat, despărțit de ei. El se putea izola, chiar dacă se afla în mijlocul mulțimii. El se putea ruga aparte, singur, în timp ce ucenicii erau cu El. El știa cum să Se situeze mai presus de împrejurările vieții și să-și împlinească în toată sfințenia lucrarea chemării Sale.

„Înălțat mai presus de ceruri”. De fapt și de drept, acesta este Domnul Hristos în starea Sa slăvită. El este mai presus de tot ceea ce este creat, mai presus de tot și de toate și deopotrivă cu Tatăl. El stă la dreapta lui Dumnezeu Tatăl în ceruri. Un asemenea Mare Preot ne era necesar, de aceea El poate să mîntuiască în chip desăvîrșit pe toți cei ce se apropie de El.

VERSETUL 27: — „N-are nevoie... să aducă jertfe în fiecare zi”. Unii comentatori, unii teologi, consideră că aici ar trebui să citim „anuale” și nu „în fiecare zi”, sau zilnic, deoarece nu avem nici un temei scripturistic în care să se spună că marele preot aduce zilnic o jertfă pentru păcat. Era, în adevăr — o jertfă zilnică ce se cerea lui Aaron și urmașilor săi să aducă, dar aceasta era un dar de mîncare, și nu o jertfă pentru păcat. (Lev. 6, 20-22). Dificultatea este deci cu declarația că marele preot din vechime prezenta zilnic o jertfă pentru păcat, și că Domnul Hristos nu trebuie să facă acest lucru.

Această dificultate dispare însă, atunci cînd noi luăm în considerație faptul că orice serviciu pe care îl îndeplineau preoții, îl oficiau ca reprezentanți ai marelui preot. Ei oficiau în locul lui și tot ceea ce ei făceau, era considerat ca fiind făcut chiar de către marele preot. Ei erau de fapt — după rînduiala levitică — numai ajutoare și ei aduceau jertfe zilnice pentru păcat, deși nu se poate face afirmația că marele preot păcătuia zilnic.

Cînd Cortul Întîlnirii, sau Tabernacolul a fost ridicat la început în pustie, marele preot a adus la îndeplinire toate serviciile care mai tîrziu aveau să fie îndeplinite de către preoți. El aprindea lămpile în Sfînta; el schimba pîinile de pe masa punerii înainte; el aducea tămîie și oficia la altar (Ex. 30, 7,8; Lev. 24, 5-9; Lev. 1, 5). Cînd și alții luau parte la aceste slujbe, ei erau numai niște ajutoare ale lui, și făceau lucrarea lor pentru el. El avea dreptul să officieze oricînd și în

orice capacitate. Ca o ilustrare a acestui adevăr este faptul că în tot timpul cât a durat istoria serviciilor la templu, era obiceiul ca marele preot să officieze în slujba zilnică ce se făcea la templu, în toate zilele săptămânii ce preceda Ziua cea mare a Ispășirii. Noi acceptăm deci afirmația că marele preot, în fiecare zi, în persoana preoților, aducea jertfe pentru păcatele lor.

„Pentru păcatele sale“. În ziua cea mare a Ispășirii marele preot aducea jertfă — în primul rând — pentru propriile sale păcate și numai după aceea pentru păcatele poporului. (Lev. 16, 11-15). Lucrul acesta era necesar, căci fiind păcătos, el nu se putea prezenta înaintea lui Dumnezeu în Sfânta Sfințelor, pînă ce mai întii, nu aducea o jertfă de ispășire pentru sine. Domnul Hristos însă, nu avea nevoie să aducă o astfel de jertfă, deoarece El era fără de păcat.

S-a ridicat însă problema cu referire la însemnătatea expresiei: „Lucrul acesta l-a făcut odată pentru totdeauna“. Ce însemnătate are oare expresia: „Lucrul acesta?“ Oare Domnul Hristos S-a oferit odată pentru totdeauna pentru păcatele Sale, așa cum făcea marele preot, și apoi pentru cele ale poporului? Domnul Hristos n-a avut păcat, n-a săvîrșit nici un păcat.

Singurele păcate pe care le avea, erau păcatele tuturor celor păcătoși pe care El le-a luat asupra Lui, așa cum foarte mișcător arată Isaia, evanghelistul Vechiului Testament:

„Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre, Pe-deapsa, care ne dă pacea, a căzut peste El, și prin rănile Lui sîntem tămăduiți.

„Noi rătăceam cu toții ca niște oi, fiecare își vedea de drumul lui; dar Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor“. Isa. 53, 5.6.

El a fost făcut păcat pentru noi:

„Pe Cel ce n-a cunoscut nici un păcat, El L-a făcut păcat

pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El“ 2 Cor. 5, 21.

Deci, atunci cînd El S-a adus pe Sine Însuși odată pentru totdeauna, El a adus această jertfă ispășitoare pentru toate păcatele pe care le luase asupra Sa. Dar aceste păcate, au fost păcatele noastre, pe care El le-a purtat în trupul Său pe lemn și ele au devenit ale Lui, pentru că El a luat asupra-Și responsabilitatea păcatelor tuturor păcătoșilor pocăiți.

VERSETUL 28: — Preoții vechilor rînduiei levitice aveau slăbiciuni și infirmități existente în natura omenească tributară păcatului. Domnul Hristos nu avea nimic care să fie sub standardul desăvîrșirii. Legea a făcut din oameni păcătoși, preoți și mari preoți. Domnul Hristos a fost făcut Mare Preot printr-un jurămint divin. Dacă ar fi fost invocată legea eredității în materie de preoție, atunci Domnul Hristos n-ar fi putut fi niciodată preot sau mare preot, pentru că — după trup — numai fiii lui Aaron puteau ocupa această slujbă. Astfel stînd lucrurile, noi avem un Mare Preot consacrat pentru totdeauna în această slujbă pentru că Dumnezeu a trecut peste rînduielele succesiunii preoției levitice, anulîndu-le, atunci cînd a ales ca Mare Preot pe Fiul Său. Acest fapt este semnificativ, atunci cînd avem în vedere importanța pe care unele biserici o pun pe succesiunea apostolică. Dacă acest principiu ar fi fost urmat, Domnul Hristos n-ar fi fost acum Mare Preot consacrat pentru totdeauna. Căci după această ordine levitică Domnul Hristos n-ar fi fost eligibil.

* * *

Mai înainte de a ne ocupa de capitolul 8 al epistolei către Ebrei, să mai rămînem puțin să medităm asupra legii ceremoniale a V. Testament.

Una din principalele lacune, principalele slăbiciuni ale sistemului levitic a fost faptul că el conținea prevederi numai pentru iertarea păcatelor din

ignoranță, din neștiință. În fiecare caz în care era adusă o jertfă pentru păcat, ea era în mod specific adusă pentru păcatele săvîrșite din ignoranță.

„Vorbește copiilor lui Israel, și spune: „Cînd va păcătui cineva fără voie împotriva vrunea din poruncile Domnului, făcînd lucruri care nu trebuie să facute, și anume:

„Dacă toată adunarea lui Israel a păcătuit fără voie și fără să știe, făcînd împotriva uneia din poruncile Domnului lucruri care nu trebuie să facute, și făcîndu-se astfel vinovată.

„Dacă o căpetenie a păcătuit, făcînd fără voie împotriva uneia din poruncile Domnului, Dumnezeului său, lucruri care nu trebuie să facute și s-a făcut astfel vinovată,

„Dacă cineva din poporul de rînd a păcătuit fără voie, făcînd împotriva uneia din poruncile Domnului lucruri care nu trebuie să facute și s-a făcut astfel vinovat“. (Lev. 4, 2.13.22. 27).

În fiecare caz, așa cum am arătat, numai păcatele săvîrșite din ignoranță, numai acelea erau cuprinse în jertfele aduse pentru păcat. Astfel, după ce păcătosul aducea jertfa ce se cerea pentru păcat, el rămînea încă în nesiguranță și apăsare pentru păcatele pe care el le-a săvîrșit cu bună știință. Pentru astfel de păcate nu era prevăzută nici o jertfă. Plecînd de la Cortul Întîlnirii, povara păcatelor lui nu era completamente luată de pe inima lui. Numai păcatele mici, păcate săvîrșite din neștiință, numai acelea erau iertate, iar păcatele care de fapt îl zdrobeau erau păcatele despre care el avea cunoștința că le-a făcut. Că era rău și păcat ceea ce a săvîrșit. În inima sa el trebuie să fi simțit că deși păcatele făcute din ignoranță erau deplorabile, el nu le putea pune alături cu păcatele pe care le-a făcut în mod deliberat, pe care le-a pus la cale și le-a înfăptuit. El cu certitudine că era conștient de faptul că Dumnezeu — într-un fel oarecare — a trecut peste păcatele săvîrșite din ignoranță.

Ceea ce îl neliniștea însă, nu era cuprins în legea lui Moise. Dar tocmai păcatele acestea atirnau greu în balanța liniștii și mântuirii lui. Erau păcatele ce apăseau greu conștiința sa.

Iar pentru acestea, Moise, sau mai corect spus, în legea lui Moise nu exista nici o prevedere... de iertare.

Pentru acest motiv Evanghelia trebuia să adreseze un se-

rios apel la toți aceia din Israel, care erau îngrijorați și conștienți de povara acestui soi de păcate.

„Să știți dar, fraților, că în El vi se vestește iertarea păcatelor ;

„și oricine crede, este iertat prin El de toate lucrurile de care n-ați putut fi iertați prin Legea lui Moise“. (Fapte 13, 38-39).

În general, în legea lui Moise erau prevăzute jertfe numai pentru păcatele din ignoranță, din neștiință, dar acum, apostolul Pavel vestește iertarea „de toate lucrurile de care n-ați putut fi iertați prin Legea lui Moise. „Aici, apostolul Pavel declara ceea ce de fapt iudeii știau deja, că ei nu puteau fi iertați, nu puteau fi îndreptați de toate păcatele lor, prin prevederile legii mozaice. Vestea cea bună era aceea că „prin El — prin Isus Hristos — vi se vestește iertarea păcatelor“, și că deci, prin Domnul Hristos, ei puteau fi îndreptați „de toate lucrurile.“ Jertfele și darurile de mâncare ce se aduceau zilnic pe altare nu puteau fi pe deplin justificatoare, căci aceasta „îi sfințește și le aduce curățirea trupului“, așa cum precizează apostolul Pavel în Evreii 9, 9.13. Prin contrast însă, „cu cât mai mult singele lui Hristos, care, prin Duhul cel veșnic, S-a adus pe Sine însuși jertfă fără pată lui Dumnezeu, vă va curăți cugetul vostru de faptele moarte, ca să sluiți Dumnezeuului celui viu.“ (Ev. 9, 14).

Așa cum am arătat mai sus, oricât de mult i-ar fi iertate unui om păcatele „din ignoranță, din neștiință“, conștiința sa nu va fi niciodată curată, liniștită. Căci adevăratele păcate, acelea pe care el le-a făcut în mod deliberat, cu bună știință, n-au fost ispășite, sau mai corect, n-au fost cuprinse în nici o jertfă pe care el ar fi putut s-o aducă la altar. Fiecare iudeu conștient de starea lui spirituală și interesat în problema propriei sale mântuirii, trebuie să fi simțit foarte puternic această deficiență și a tințit foarte mult după un remediu care să rezolve această problemă a-

Via Domnului

(Urmare din pag. 11)

cini vor crește în ea ! Voi porunci și norilor să nu mai ploaie peste ea. Căci El se aștepta la judecată și când colo, iată singe vărsat ! Se aștepta la dreptate și când colo, iată strigăte de apăsare.“ (Ier. 2, 21 ; Osea, 10, 1 ; Is. 5, 3-7).

Domnul prezentase poporului Său, prin Moise rezultatele necredincioșiei. Refuzând de a ține legământul Lui, ei se despărteau de viața lui Dumnezeu și binecuvântările Lui nu puteau veni asupra lor. Uneori aceste avertismente erau ascultate și binecuvântări bogate se revărsau asupra națiunii iudaice și prin ei, asupra popoarelor învecinate. Dar mult mai deseori, ei uitau pe Dumnezeu și pierdeau din vedere înaltul lor privilegiu, ca reprezentanți ai Lui.

Ei Îi jefuiau de slujba pe care o cerea de la ei ; și jefuiau pe semenii lor de călăuzirea religioasă și de un exemplu sfânt. Ei doreau să-și însușească roadele viei, peste care fuseseră puși ca administratori.

Lăcomia și avariția lor au făcut ca ei să fie disprețuiți chiar de păgini. În felul acesta s-a dat prilej lumii păgine, să interpreteze greșit caracterul lui Dumnezeu și legile împărăției Sale.

Cu inimă de tată, Dumnezeu a răbdat pe poporul Său. I-a îndemnat stăruitor, prin îndurări date și îndurări retrase. Cu răbdare le-a prezentat păcatele și cu răbdare a așteptat ca ei să și le recunoască. Profeți și soli au fost trimiși pentru a cere vierilor drepturile Sale ; dar în loc de a fi bine primiți, acești oameni cu pricepere și putere spirituală, au fost tratați ca vrășmași.

Vierii i-au persecutat și omorât. Dumnezeu a trimis mai departe alți soli, dar aceștia au primit același tratament ca și cei dintii, cu singura deosebire că vierii au dat pe față o ură și mai adâncă.

Retragerea favoarei divine în cursul perioadei exilului a dus pe mulți la pocăință ; dar după reînțoararea lor în țara făgăduită poporului iudeu, s-au repetat greșelile generațiilor de mai înainte, și s-au pus în conflict politic cu națiunile înconjurătoare. Profeții trimiși de Dumnezeu pentru corectarea relelor existente, au fost primiți cu același bănuială și batjocură care fusese acordată solilor vremurilor de mai înainte ; și astfel din secol în secol, păzitorii viei au sporit vinovăția lor.

Viața de soi bun pe care Vierul divin o sădise pe dealurile Palestinei a fost disprețuită de bărbații lui Israel și în cele din urmă a fost aruncată peste zidul viei ; ei au zdrobit-o și au călcat-o în picioare trăgând nădejde că au nimicuit-o pentru totdeauna. Vierul a ridicat viața și a ascuns-o de privirile lor. Din nou a sădit-o, dar de cealaltă parte a zidului, așa fel, încât tulpina nu mai putea fi văzută. Coardele atirnau peste zid și în ea puteau fi prinse altoaie, dar tulpina însăși era așezată dincolo de locul unde puterea lumească ar fi putut ajunge și ar fi putut face rău.

De o deosebită valoare pentru biserică de pe pământ a lui Dumnezeu — de azi — păzitorii viei Sale, sint soliile de sfat și de muștrare, date prin profeții care au explicat planul Lui veșnic pentru noi. În învățăturile profeților, iubirea Lui pentru urmașii lui Adam pierduți și planul Lui pentru mântuirea lor, sint clar arătate.

Istoria chemării lui Israel, a succeselor lui, și a înfringerilor lui, a readucerii lor sub favoarea divină, a lepădării din partea lor a Stăpînului viei și a realizării planului veacurilor printr-o rămășiță aleasă față de care are să se împlinească făgăduințele legământului, aceasta a fost tema solilor lui Dumnezeu pentru biserică Sa în decursul veacurilor care au trecut.

Iar astăzi, solia lui Dumnezeu pentru Biserica Sa, — pentru aceia care ocupă via Sa ca vierii credincioși — nu este alta decât cea rostită prin profetul de pe vremuri :

„Cîntați o cîntare

„Asupra viei celei mai alese,

„Eu, Domnul sint Păzitorul ei,

„Eu o ud în fiecare clipă,

„Eu o păzesc zi și noapte

„Ca să n-o vatăme nimeni“.

(Is.27.2-3).

Israel să-și pună nădejdea în Dumnezeu. Stăpînul viei, chiar acum adună dintre oamenii tuturor națiunilor, roadele scumpe pentru care a așteptat atât de mult.

În curînd va veni la ai Săi ; iar în aceea zi fericită, planul Său veșnic pentru Casa lui Israel va fi implinit pînă la capăt. „În vremurile viitoare, Iacob va prinde rădăcină. Israel va înflori și va odrăslî și va umple lumea cu roadele lui“.

(Is. 27.6).

Redacția

păsătoare, să ridice povara de deasupra conștiinței sale. Și acest remediu a fost adus de Domnul Hristos. El a adus în inimile și viața celui credincios, o speranță mai bună.

Ca nu cumva cineva să rămină cu impresia că în V. Testament erau iertate numai păcatele din ignoranță sau din neștiință, să nu uităm că în timpul lui Moise, ca și în prezent a existat același Mintuitor. Tot ceea ce apostolul Pavel susține, ceea ce el afirmă în epistola sa adresată evreilor, este faptul că au existat multe lucruri de care ei nu puteau fi îndreptățiți, (deci iertați și curățați), prin legea lui Moise, pe care ei — ca formalști — căutau nu numai s-o păstreze mai departe, dar s-o impună bisericii creștine, și Pavel a avut mult de luptat cu acest puternic curent iudaizant. El niciodată, în consensul celor de mai sus, n-a afirmat că nu există o iertare deplină, acordată pentru toate păcatele — cu excepția unuia singur — atunci, așa cum este și astăzi. El a ținut să argumenteze inutilitatea legii mozaice după Domnul Hristos, arătând în mod logic că pentru păcatele săvârșite deliberat, nu existau prevederi în legea mozaică, fapt ce era o realitate. Aceasta nu însemnează că Dumnezeu, care a fost prezent în darea legii mozaice, a lăsat să se facă un lucru nedesăvârșit, ci în mod deliberat s-a conceput astfel, pentru a îngădui celui păcătos, să tragă concluzia ce se impune și anume, să se îndrepte cu toată încrederea spre lucrarea ispășitoare a Domnului Hristos și spre activitatea Sa de Preot și Mare Preot, cerere pentru iertare și primire. Să înțeleagă mai bine că Noul Legământ bazat pe jertfa Domnului Hristos este mai bun, iar Mintuitorul nostru trăiește pururea ca să mijlocească pentru noi.

Cum erau deci iertate păcatele săvârșite cu bună știință în timpurile Vechiului Testament? Putem spune deschis, Tot în aceleași condiții ca și astăzi. De vor fi păcatele voastre cum e cirmăzul, sau roșii ca purpura, ele vor fi iertate (Isa. 1, 18).

Dar iertarea nu se obține prin simplul fapt că aducea o jertfă. Dacă Dumnezeu ar fi spus: „Dacă un om comite adulter, făcând astfel ceea ce este rău, atunci, să-Mi aducă ca jertfă un miel fără cusur“. Dacă Dumnezeu ar fi poruncit astfel, atunci El ar fi stabilit o scară a valorilor pentru păcatele săvârșite și păcătoșii ar fi rămas cu ideea că păcatul poate fi iertat, dacă... plătești prețul păcatului respectiv. Faptul acesta ar fi distrus complet valorile morale și ar fi produs un rău ce nu se poate cuprinde în cuvinte. Această concepție a fost aceea care a condus pe Tetzal în zilele lui Luther să vindă indulgențe, fapt pe care cei păcătoși l-au convertit în libertatea de a comite păcatul, cu orice preț. În Vechiul Testament, adulturul era pedepsit cu moartea (Lev. 20, 10). Dumnezeu nu-și putea permite a da celui păcătos ideea că păcatul săvârșit putea fi trecut cu vederea sau că El va închide ochii față de păcat. David cunoștea mai bine acest lucru. Când el păcătui grav, și când își veni în fire, spuse:

„Dacă ai fi voit jertfe, Ți-aș fi adus: dar Ție nu-Ți plac arderile de tot.

„Jertfele plăcute lui Dumnezeu sînt un duh zdrobit: Dumnezeule Tu nu disprețuiești o inimă zdrobită și mîhnită.“ (Ps. 51, 16.17).

Să nu uităm că David spune acest lucru în timpul Vechiului Testament. David știa că Dumnezeu nu va accepta un sacrificiu pentru un asemenea păcat. Dar el știa de asemenea că Dumnezeu nu va „disprețui o inimă zdrobită și un duh mîhnit“. Păcatele, păcatele adevărate, erau iertate atunci, ca și acum prin pocăință. Adică regret, mărturisire și părăsire. Această cale a iertării stabilită de Dumnezeu, n-a fost schimbată.

În Galateni, apostolul Pavel ridică o problemă foarte cercetătoare: „Atunci pentru ce este Legea?“ (Gal. 3. 19). Aplicată Legii ceremoniale putem — într-un anumit sens — să răspundem cum că ea servea unui anumit scop. Ea învăța pe pă-

cătos că plata păcatului este moartea. Ea învăța pe păcătoși că atunci cînd ei au păcătuit, un animal nevinovat trebuia să moară în locul lor. Cu toate acestea, ei trebuie că erau neliniștiți de faptul că după ce îndeplineau toate îndatoririle cerute de legea ceremonială, cu toate acestea, ei nu aveau toate păcatele iertate. Conștiința le aducea aminte de multe lucruri, de multe păcate pentru care nici o jertfă nu fusese adusă și nici nu putea fi adusă. Ce aveau să facă ei cu aceste păcate? Aici mesajul profetic le venea în ajutor. Isaia și alți profeți — le îndreptară atenția dincolo de sacrificiile aduse, dincolo de animalele jertfite, la Mielul lui Dumnezeu care „a fost străpuns pentru păcatele noastre“, care a fost „zdrobit pentru fărădelegile noastre. De-deapsa, care ne dă pacea, a căzut peste El, și prin rănile Lui sîntem tămăduiți. Noi rătăceam cu toții ca niște oi, fiecare își vedea de drumul lui, dar Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor“. (Isa. 53, 5-6). Porunca lui Dumnezeu era clară. „După ce își va da viața ca jertfă pentru păcat... va lua asupra Lui povara nelegiuirilor lor... a purtat păcatele multora și S-a rugat pentru cei vinovați“. (v. 10-12).

Faptul acesta permite o aplicație spirituală a sacrificiilor aduse. Păcătoșii vedeau în mod instinctiv că Fiul lui Dumnezeu era de fapt adevăratul miel; dar nici un miel din turmă nu putea plăti pedeapsa vinovăției păcatului. Ajungînd aici, ei puteau să înțeleagă că întreg serviciul ceremonial era un serviciu simbolic și arăta către moartea lui Mesia ce avea să vină, singurul care putea acorda iertare de păcate.

Stabilirea cetăților de scăpare din vechiul așezămînt, au ajutat de asemenea să învețe pe poporul lui Dumnezeu planul pentru mîntuirea păcătoșilor. Dacă în vechime cineva comitea un omor, răzburătorul singelui avea dreptul să răzbune crima, omorînd pe ucigaș (Num. 35, 19). Totuși, dacă omorul nu era premeditat, ci accidental, Dumnezeu a stabilit

un refugiu provizoriu. „Îți voi hotări un loc unde va putea să fugă” (Ex. 21, 13). La început, acest loc a fost Sanctuarul, dar mai târziu au fost stabilite șase cetăți de scăpare în Israel, unde cel care a comis o crimă nepremeditată, să poată fugi. Acest lucru s-a făcut, pentru că drumul pînă la Ierusalim era foarte lung și era imposibil pentru mulți ca să scape de răzbunătorul singelui. Aceste cetăți de scăpare au fost, prin înțelegere, stabilite de așa manieră ca să convină tuturor. Deși scăparea era numai temporară. Dacă criminalul era dovedit că a ucis cu premeditare, el era atunci luat din cetatea de scăpare și ucis.

Acest aranjament era o prevedere plină de milă pentru cel care a păcătuit din nebagare de seamă, fără intenție, nepremeditat, dar care totuși nu era în mod automat iertat. Prezența lui în cetatea de scăpare era o certitudine a scapării lui definitive. Vinovat sau nevinovat, el trebuia să fie judecat.

„Aceste cetăți să vă slujească drept cetăți de scăpare împotriva răzbunătorului singelui pentru ca ucigașul să nu fie omorît înainte de a se înfățișa în fața adunării ca să fie judecat.

„Iată legile după care va judeca adunarea între cel ce l-a lovit și răzbunătorul singelui :

„Adunarea va izbăvi pe ucigaș din mîna răzbunătorului singelui, și-l va face să se întoarcă în cetatea de scăpare unde fugise. Să locuiască acolo pînă la moartea marelui preot care este uns cu untdelemn sfînt.” (Num. 35.12.24-25).

Chiar după ce un om era declarat nevinovat de omor intenționat, el nu era încă în siguranță, căci răzbunătorul singelui îl putea ucide oricînd, dacă cel în cauză ieșea dincolo de granițele sau zidurile cetății respective. Aceasta era legea ce conducea aceste cazuri :

„Dacă ucigașul iese din hotărul cetății de scăpare unde fugise, și dacă răzbunătorul

(Continuare pe cop. III-a)

Probleme ale muzicii bisericești

Mai înainte de a ne referi strict la noțiunea de muzică bisericească și la problemele implicate în aceasta, vom prezenta câteva observații de ordin general în legătură cu arta sunetelor.

1. Despre efectele muzicii.

Muzica adevărată are efecte pozitive asupra organismelor vii întocmai ca și aerul ozonat, apa de izvor și soarele de primăvară. Oamenii încă din antichitate au observat aceste efecte asupra psihicului în special, dar și asupra fizicului (ex. mișcările peristaltice ale intestinelor, etc) și drept urmare au căutat să le valorifice în terapeutică.

Toate popoarele vechi (egipteni, evrei, greci), dădeau o mare importanță muzicii ca factor terapeutic alinător de suferințe fizice și psihice. Rapoarte scrise despre aceste preocupări găsim, în afară de Biblie (cazul regelui Saul și harpistul David), la vechii greci cu câteva secole înainte de era creștină sau la arabi și romani.

Pitagora considera că echilibrul sănătății poate fi restabilit cu ajutorul muzicii. El, în calitate de medic și muzician, prescria bolnavilor săi rețete muzicale. Se povestește cum a liniștit pe un tînăr din Taormina care încerca să dea foc casei prietenei sale. Starea de excitație a tînărului ajunsese la paroxism ascultînd o melodie cîntată la flaut în modul frigid (modul de Mi). Pitagora a rugat pe flautist să-i cînte o melodie în altă tonalitate în ritm spondaiic, și tînărul s-a liniștit pe deplin.

Platon, în faimoasa lui teorie despre „Ethos”, arată că muzica are darul de a transforma omul. El face o clasificare a modurilor (scărilor muzicale antice) și a instrumentelor după efectele acestora asupra temperamentelor și sentimentelor oamenilor.

Hipocrat vorbește despre efectele muzicii asupra întregului organism.

Erasistrate considera medicamentele otrăvuri, și drept remediu pentru sănătate recomanda dietă, băi, cultură fizică și muzică.

Alți medici, cum ar fi romanul Galien sau arabii Rhazes, Avicena, Mainonide și Averroes, recunoșteau de asemenea valoarea terapeutică a muzicii.

În medicina modernă asistăm la o reconsiderare a vechilor practici de tratament prin muzică. Dr. Joseph Récamier (1774-1832) prescria unei ducese din Paris care suferea de stomac, să servească masa în sunete de tamburină (un instrument de percuzie).

Dr. Robert Havan Schaufller (S.U.A.) a încercat să alcătuiască o „farmacopee muzicală” după cum urmează: În surmenaj, poemul simfonice Poltava de Smetana, în furie, corul pelerinilor de R. Wagner, în melancolie, Imnul bucuriei din simfonia IX de Beethoven, în mania depresivă, Regele piticilor de Schubert, sau Preludiul carnavalesc de Dvorak, etc.

Dr. Lacroix R., relativ recent, recomandă în stările de tensiune nervoasă, Nocturna V de Chopin sau uvertura la opera Parsifal de R. Wagner. În stările cu deficit de atenție, o fugă de Bach, în stările în care predomină disperarea, Romanța în Fa Major pentru vioară și orchestră de Beethoven sau Clar de lună de Debussy.

Ce au stabilit cercetările științifice moderne în legătură cu efectele muzicii asupra organismului uman? În afară de influențele de ordin afectiv și al atenției, s-au observat reacții neuromusculare ce pot fi urmărite cu electromiograful, modificări ale pulsului, ale presiunii arteriale, modificări ale mișcării respiratorii și ale metabolismului. Aceste modificări depind de ritmul, înălțimea și timbrul sunetelor (sunetele acute sînt iritante, cele grave sînt liniștitoare). Nu e de mirare că ritmul este pe primul loc enumerat. Cu două mii de ani în urmă Platon spunea: „ritmul și armonia pîtrund cel mai bine în adîncul sufletului și exercită cea mai puternică influență asupra lui”.

În adevăr, ritmul se găsește și la baza funcționării organismului omenesc. Respirația, bătăile inimii, activitatea glandelor, a tubului digestiv, iată activități ritmice care pot intra în rezonanță cu ritmurile din afara noastră pe cale sonoră. Aparatele moderne (Electroencefalograful) au arătat că și gîndirea are niște unde și deci un ritm propriu (unde cerebrale). Afinitățile ce se crează între aceste ritmuri cerebrale și ritmul muzicii preferate pot influența foarte mult gîndirea noastră, gusturile noastre artistice, temperamentele noastre și chiar sănătatea noastră.

Ritmurile obsedante, care fascinează pe mulți tineri, sînt produsul muzicii de dans, muzicii de reclamă, muzicii de circ sau a muzicii ușoare în general. În natură nu întîlnim ritmuri „tari” care să intre în conflict cu ritmurile biologice ale organismelor vii. În natură nu sînt nici sonorități nocive sau vibrații cu efecte ucigătoare cum e cazul ultra sunetelor (peste 10.000 Hz) și al infrasunetelor (sub 16 Hz).

Aceste vibrații imperceptibile pentru urechea umană sînt deosebit de puternice în efectele lor, producînd îmbolnăviri și alte suferințe. S-au constatat următoarele efecte: tulburări psihofiziologice, tulburări ale somnului, modificări circulatorii, tulburări asupra funcției vizuale, modificări biochimice asupra glandelor endocrine. Se cunosc cazuri cînd acestea au produs surditate temporară sau definitivă, leziuni ale timpanului sau pur și simplu au ucis găini așa cum s-a întîmplat în orașul Udine (Italia) cu ocazia unui concurs de chitare electrice în aer liber. Acești ucigași „muzicali” aduc mai degrabă un deserviciu muzicii cîtă vreme sînt de neînălțurate din emisia sunetelor artificiale (unele instrumente electronice, chitare electrice, amplificatoare).

Dacă mai adăugăm la cele ce s-au spus faptul că muzica zgomotoasă și puternic ritmată este în stare să ofilească florile pe cînd muzica liniștită de tip clasic să le stimuleze creșterea (în special muzica lui Bach), putem să ne facem o idee, într-o măsură oarecare, despre efectele muzicii asupra organismelor vii în general și asupra ființei umane în special.

2. Ce este muzica bisericească și care e rolul ei în viața creștinului?

După ce am văzut ce putere de influență se găsește în acele alcătuirii sonore pe care noi le numim muzică, putem defini prin analiza și compararea efectelor, cam ce ar trebui să fie muzica bisericească.

În primul rînd ar trebui să fie o muzică binefăcătoare organismului în întregime, să nu lezeze timpanul, să nu aducă insomnii și alte suferințe.

În al doilea rînd, să aducă echilibrul sufletesc, destindere psihică iar nu tensiune, deci să nu intre în dezacord cu ritmurile biologice și în special cu cele cerebrale, rătăcind ființa sau imobilizînd gîndirea.

În al treilea rînd, să înalțe cugătarea spre zone curate și sfinte, să solemnizeze, să aducă sufletul în legătură cu Izvorul vieții și al oricărui frumuseți de natură veșnică.

Vorbînd despre Școlile Profeților, Cuvîntul inspirat spune așa: „Subiectele de seamă în ce privește studiul erau Legea lui Dumnezeu și instrucțiunile date lui Moise, istoria sacră, muzica și poezia sacră” și mai departe citim: „Arta melodiei sacre era cultivată cu sîrguință. Nu se auzeau nici valsuri frivole, nici cîntece ușoare care să exalte pe credincioși și să îndepărteze atenția de la Dumnezeu, ci numai psalmi sfinți și plini de solemnitate, care onorau pe Creator înălțîndu-I Numele și povestind faptele Lui cele minunate. În felul acesta muzica avea de scop să servească pentru un lucru sfînt, să ridice gîndul către lucruri curate, nobile și înălțătoare și să trezească în suflet devoțiune și recunoștință către Dumnezeu.”

Din cele de mai sus, reies clar, caracteristicile muzicii bisericești. Se subliniază caracterul solemn al

muzicii sacre apoi darul de a orienta gîndul către sfere curate, nobile și înălțătoare, de asemenea, de a trezi în suflet devoțiune și recunoștință către Dumnezeu. Este demn de remarcat faptul că aceste caracteristici sînt atribuite melodiei. Despre cuvînte, ni se spune că povesteau faptele cele minunate ale lui Dumnezeu.

„Arta melodiei sacre este cultivată cu sîrguință” tocmai pentru a se ajunge la acea expresivitate solemnă care să înalțe gîndurile și să trezească în suflete devoțiune și recunoștință. De aici înțelegem un lucru foarte important și anume că melodia sacră trebuie să aibă niște caracteristici ca cele amintite, independent de text. Caracterul religios sau profan al muzicii nu este determinat de caracterul textului însoțitor așa cum greșit se înțelege adesea. Melodia trebuie să fie religioasă și ea, adică să aibă acele efecte binefăcătoare asupra sufletului. Neconcordanța dintre text și muzică sau dintre muzică și text este la fel de vinovată și demnă de refuzat cînd e vorba de serviciul divin, ca și în oricare alt loc.

În literatura muzicală clasică există piese instrumentale religioase (deci fără a fi însoțite de cuvînte sacre) sonatele da chiesa (sonate pentru biserică) sau triosonate cum mai sînt numite, apoi toate piesele pentru orgă preclasice și clasice (Buxtehude, Pachelbel, Vivaldi, Bach) sînt o imensă muzică religioasă pentru instrumente care copleșește sufletul purificîndu-l mai mult decît niște cuvînte sfînte adăugate însă la unele melodii din genul distractiv.

Cu regret trebuie să facem constatarea că în repertoriile unora dintre corurile noastre bisericești, și-a făcut loc o muzică străină de ceea ce se numește cu un cuvînt, religiozitate (mă refer exclusiv la muzică nu și la text). Acest lucru s-a întîmplat datorită faptului că respectivele cîntări s-au selectat pe criteriiul conținutului literar, ignorîndu-se efectele ascunse ale ritmului, melodiei și facturii componistice.

Formele ritmice sincopate, influențate de muzica de jazz, cromatisme melodice, acorduri „picante” din muzica ușoară, fraze frînte care nu respectă arhitectura și regulile stilistice consacrate de secole ale muzicii bisericești, acompaniamente de un pronunțat gust romanțios, sentimental, perioade ritmico-melodice care se repetă în mod stereotipic, obsedant, specifice muzicii de dans, iată numai cîteva aspecte triste ale unei muzici care s-a proliferat pe neobservate atunci cînd s-au ignorat elementele de cea mai mare importanță: ritm, compoziție, stil, melodie, armonie.

În încheiere aș propune să reflectăm asupra trecutului, prin prisma celor arătate în prezentul articol și să vedem dacă nu cumva activitatea noastră muzicală din cadrul Bisericii este susceptibilă de o sensibilă îmbunătățire.

Dacă rîndurile acestea vor convinge pe cei ce se ocupă cu problema selecționării muzicii în Comunitățile noastre, aceasta fiind o problemă majoră în pregătirea noastră pentru viața aceasta cît și pentru viața viitoare, scopul lor a fost atins.

Despre criteriile de selecție, într-o ocazie viitoare.

Geantă Cezar

Casa de rugăciune a Comunității Radovanu

— Coperta revistei noastre înfățișează noua Casă de Rugăciune a Comunității A.Z.S. Radovanu, jud. Ilfor, Conferința București.

Comunitatea Radovanu a luat ființă în aprilie 1933 și cuprinde un grup de frați credincioși, zeloși pentru tot ceea ce este bun.

Vechea Casă de Rugăciune, nu mai corespundea nevoilor actuale ale Comunității și cu concursul binevoitor al autorităților locale, județene și ale Departamentului Cultelor, noua construcție a fost începută în anul 1975 și în anul 1976 a fost dată în folosință.

Casa de Rugăciune a Comunității A.Z.S. Radovanu, este una din cele 22 Case de Rugăciune ce au fost inaugurate în ultimul timp în Uniunea noastră.

Fratele Pavel Crișan, este pastorul acestei Comunități din anul 1965.

Aducem pe această cale mulțumiri lui Dumnezeu pentru binecuvîntările Sale, tuturor celor ce au sacrificat timp și mijloace pentru această construcție și Autorităților care au aprobat această lucrare.

Redacția

Sase lucruri urăște Domnul, și chiar șapte îi sint urite: ochii trufași, limba minci-noasă, mîinile care varsă sînge nevinovat, inima care urzește planuri nelegiuite, picioarele care aleargă repede la rău, martorul mincinos, care spune minciuni, și cel ce stîr-nește certuri între frați." (Prov. 6, 16-19).

Bunul Dumnezeu iubește nespuse de mult făptura mîinilor Sale chiar și pe cei mai mari păcătoși; dar în aceeași măsură, El urăște păcatul, care a pricinuit moartea în chinuri grozave a Fiului lui Dumnezeu.

Multora dintre noi ne place să auzim și să vorbim numai despre iubirea lui Dumnezeu, subestimînd astfel dreptatea Lui veșnică. Să nu pierdem din vedere însă faptul că „dreptatea și judecata sint temelii scaunului Său de domnie.” (Ps. 89,14).

Dumnezeu detestă păcatul și răul care antrenează pe păcătos spre o moarte veșnică, așa cum un tată urăște șarpele care ar amenința viața copilului său. Da, Dumnezeu iubește pe păcătos, dar urăște păcatul. Ura Sa față de păcat este tocmai dovada cea mai elocventă a iubirii pe care o are față de păcătos.

În raporturile noastre cu cei pe care îi iubim, noi evităm tot ce le-ar putea displace și căutăm să facem numai ceea ce le produce plăcere și bucurie. Cu atît mai mult, ar trebui să veghem cu cea mai mare grijă să nu ofensăm sau să întristăm pe Bunul Dumnezeu, pe Care zicem că-L iubim.

De la început trebuie să precizăm că ura lui Dumnezeu față de păcat este cu totul diferită de a oamenilor; este o ură sfîntă, o reacție puternică împotriva răului.

În cartea Proverbelor la cap. 6, 16-19, Solomon declară, prin inspirație divină, că Dumnezeu urăște șapte lucruri, pe care dorim a le analiza pe scurt, în rîndurile ce urmează.

1. Ochii trufași

În primul rînd, Dumnezeu urăște ochii trufași. Desigur că aici este vorba de păcatul mîndriei, pe care Biblia îl dezaprobă în termenii cei mai categorici. Mîndria este cel mai grav păcat, care a provocat căderea lui Lucifer, transformîndu-l în diavol, și tot ea a fost motivul principal care a ruinat viața unor figuri proeminente din istoria Bibliei. Cuvîntul lui Dumnezeu declară hotărît: „Mîndria merge înaintea pieirii și trufia înaintea căderii.” (Prov. 16,18).

David, care cunoscuse din experiență urmările nefaste ale acestui păcat, după o pocîință sinceră se ruga: „Păzește, Doamne, pe robul Tău de mîndrie, ca să nu stăpînească peste mine. Atunci voi fi fără prihană, nevinovat de păcate mari.” (Ps. 19,13).

De ce urăște Dumnezeu ochii trufași? De ce este atît de primejdioasă mîndria? Privirea oglindește starea noastră lăuntrică. Acela care este plin de sine, nu mai simte nevoia de ajutor ceresc și nu va mai putea progresa în cele spirituale. Într-un vas plin, nu se mai poate turna nimic. Mîntuitorul a spus:

„Ochiul este lumina trupului tău. Dacă ochiul tău este sănătos, tot trupul tău va fi plin de lumină; dar dacă ochiul tău este rău, trupul tău este plin de întuneric.” (Luca 11,34).

„Cînd ochiul este orbit de iubirea de sine, atunci nu este decît întuneric.”

Mi-a plăcut mărturisirea sinceră a unuia dintre talentații scriitori religioși, care spunea: „Eu eram de mult timp creștin, fără să fi înțeles marea însemnătate a smereniei. Într-adevăr, nimic nu este mai greu de observat, nimic mai primejdios și mai greu de învins ca mîndria, sub multiplele ei forme.”

Șapte lucruri pe care le urăște Dumnezeu

Mîndria generează și alimentează neînțelegerile, vrăjibile, ura și toate celelalte rele. Mîndria se poate deghiza îmbrăcată în haina vameșului, chiar în Casa de închinare. Ce sint toate acele birfeli care ies de pe buzele „pioase”, dacă nu „duhul fariseului”? Ea se poate ascunde chiar în cuvinte de recunoștință la adresa lui Dumnezeu: „Îți mulțumesc Dumnezeule că nu sint ca ceilalți oameni.” De aceea să veghem să nu se strecoare în viața noastră mîndria sfînteieci, care este cea mai primejdioasă formă de mîndrie, pe care o urăște Dumnezeu. (Apoc. 3, 17).

Unii cred că smerenia ar face din noi oameni fără demnitate. Dimpotrivă, numai prin smerenie vom avea adevărata demnitate a Împărăției Cerului, acel duh împărătesc al Fiului lui Dumnezeu. Care S-a smerit pînă la moarte și încă moarte de cruce.

Dacă vom privi zilnic la Cruce, ochii noștri se vor schimba, deoarece mîndria și adorarea de sine nu

pot să apară în viața aceluia care păstrează o proaspătă amintire a celor petrecute pe Golgota.

„Dumnezeu ajută pe cel cu ochii plecați.” (Iov. 22,29). După cum apa caută locurile cele mai de jos ca să le umple, tot astfel și Dumnezeu caută pe cei smeriți și goliți de sine, ca să facă să curgă prin ei slava și puterea Lui binecuvîntată.

2. Limba mincinoasă

În al doilea rînd, Biblia declară că Dumnezeu urăște limba mincinoasă. Minciuna este pusă de Isus în aceeași categorie cu desfrînarea șiuciderea. (Mat. 15,19).

Comentînd porunca a noua din Decalog, serva Domnului scrie: „Vorbirile false de orice fel și orice încercare sau intenție de a înșela pe aproapele nostru se cuprind în această poruncă. Minciuna constă într-o intenție de a înșela. Printr-un semn cu ochiul, printr-o mișcare cu mina, printr-o expresie a feței se poate minți tot așa de lămurit ca și prin cuvinte. Orice exagerare intenționată, orice semn sau aluzie care are de scop a produce o impresie falsă sau exagerată și chiar expunerea faptelor într-un mod care urmărește să inducă în eroare, este o minciună. Această poruncă interzice orice încercare de a vătăma reputația sau cinstea aproapelui nostru prin denaturări sau aluzii răutăcioase, prin calomnii sau prin răspîndirea de zvonuri. Chiar dorința intenționată a adevărului, prin care alții pot suferi pagubă, este o călcare a poruncii a noua din Decalog.”

Unii spun că nu se poate trăi fără să minți. O statistică arată că 60% dintre soți se mint unul pe altul și 50% dintre părinți mint pe copiii lor.

Un pastor rugă pe credincioșii săi să citească primele versete din capitolul 14 al epistolei către Evrei înainte de a asculta predica din săptămîna următoare, în legătură cu păcatul minciunii. Cînd se întîlniră, el spuse ascultătorilor săi: „Cei dintre dumneavoastră care au citit primele versete din Evrei capitolul 14, să ridice mina sus!” Numeroase mîini se ridicară. Atunci pastorul spuse cu tristețe: „Cred că predica mea pentru astăzi vă este absolut necesară, pentru că Epistola către Evrei n-are decît 13 capitole.”

Mîntuitorul a declarat: „Eu sint adevărul” (Ioan 14,6), iar apostolul Petru confirmă acest lucru cînd scrie despre Domnul: „În gura Lui nu s-a găsit vicieșug.” (1 Petru 2,22).

Nu mai în măsura în care Îl vom iubi pe El, ne vom asemăna din ce în ce mai mult cu El, în ceea ce privește sinceritatea inimii, a cuvintelor și a faptelor noastre. Cuvîntul inspirat spune: „Tot ce face creștinii trebuie să fie transparent ca lumina soarelui. Adevărul este de la Dumnezeu: înșelăciunea, în oricare din miliardele ei de forme,

este de la Satan, și oricine se depărtează în vreun fel oarecare de linia cea dreaptă a adevărului, se vinde singur puterii celui rău. Toți, nu este un lucru lesne să spui exact adevărul. Nu putem să spunem adevărul, dacă nu cunoaștem adevărul. Ah, cât de adesea se întâmplă că păreri preconcepute, scăpări din minte, cunoaștere incompletă, greșeli de judecată, ne împiedică de a avea o dreaptă înțelegere a lucrurilor cu care avem de a face! Noi nu putem să roștim adevărul, dacă mințile noastre nu sint călăuzite continuu de Acela Care este Adevărul."

Păcatul minciunii a fost pedepsit de Dumnezeu cu moartea, în prima Biserică creștină (Fapte 5, 1-11), spre a servi ca învățătură pentru toți creștinii secolelor următoare.

Nici familia, nici biserica și nici societatea n-are nevoie de minciună, ci locul lor este în iazul cu foc. (Apoc. 21,9). Cuvîntul inspirat spune: „Cea mai mare nevoie a lumii este de bărbați și femei care să nu se lase cumpărați sau vinduți și care în adîncul sufletului lor sint sinceri și cinstiți, care nu se tem a numi păcatul cu numele lui adevărat și a căror conștiință se îndreaptă spre datorie ca acul magnetic către pol."

3. Mîinile care varsă sînge nevinovat

Aici nu este vorba numai de litera poruncii a șasea, ci și de spiritul ei. Să citim și următoarele versete biblice: Is. 1,15 și Ezechiel 33,8. Apostolul Ioan declară lămurit că „oricine urăște pe fratele său este un ucigaș.” (1 Ioan 3,15).

Comentînd porunca a șasea, serva Domnului spune: „Toate faptele de nedreptate, care aduc scurtaarea vieții, spiritul urii și al răzbunării, sau satisfacerea vreunei patimi oarecare, care duce la acțiuni vătămătoare față de alții, sau care ne fac măcar să le dorim răul, sint o călcare a acestei porunci; căci, oricine urăște pe fratele său este omoritor de oameni”. 1 Ioan 3,15. Orice neglijență egoistă, de a îngriji pe cei lipsiți și suferinzi, orice satisfacere a plăcerii sau orice lipsă neșilită, și orice este vătămător sănătății, toate acestea sint într-o măsură mai mare sau mai mică, călcări ale poruncii a șasea."

Biblia cere ca „bărbații să se roage ridicînd spre cer mîini curate, fără minie și fără de gîlceavă.” (1 Tim. 2,8 trad. Galaction).

P. Bruegel, un pictor olandez, din timpul Renașterii, a reprezentat minia printr-un personaj avînd un pumnal în gură și o sticlă de otravă în mînă.

Pe bună dreptate s-a spus că soțul își poate omori soția, pe copii și pe prieteni, cu otrava urii și cu pumnalul răutății sau a lipsei de iubire duioasă, creștinească. Ah, cîte familii sint distruse în felul acesta! Cîte urmări nenorocite, de

nevindecat, lasă spiritul de ceartă și neînțelegere în relațiile cu semenii noștri!

Un pastor metodist, Dr. Van Dyke spunea: „La triburile sălbatice, canibalismul este pe cale de dispariție, dar el continuă să persiste destul de puternic la popoarele cele mai civilizate."

De aceea, Domnul ne invită astăzi: „Curățiți-vă mîinile păcătoșilor!” „Curățiți-vă inima!” Iacor 4,8. La întrebarea Psalmistului: „Cine va putea să se suie la muntele Domnului? Cine se va ridica pînă la locul Lui cel Sfînt?” Ps. 24,3, el primește răspunsul: „Cel ce are mîinile nevinovate și inima curată, cel ce nu-și dedă sufletul la minciună și nu jură ca să înșele.” Ps. 24,4.

4. Inima care urzește planuri nelegiuite

Cele trei mari păcate pe care le-am prezentat pînă acum: mîndria, minciuna și uciderea, își au sediul în inimă, așa cum a spus Mintuitorul: „Căci din inimă ies gîndurile rele, uciderea, mărturiile mincinoase...” Mat. 15,19.

„Omul se uită la ceea ce izbește ochii, dar Domnul se uită la inimă.” (1 Sam. 16,7 p.p.).

Thomas Kempis, care a trăit în Evul Mediu spunea: „Păcatul ia naștere în inimă și în minte, după care urmează să consimtă voința, ca omul să treacă apoi la acțiune."

Fariseilor din timpul Său, Domnul le-a spus: „Pui de năpirci, cum ați putea voi să spuneți lucruri bune, cînd voi sinteți răi? Căci din prisosul inimii vorbește gura. Omul bun scoate lucruri bune din visteria bună a inimii lui; dar omul rău scoate lucruri rele din visteria rea a inimii lui.” (Mat. 12,34-35).

Pentru că n-au înțeles acest mare adevăr, Isus a rostit, împotriva lor, printre lacrimi, următorul vai: „Vai de voi, cărturari și farisei fățarnici! Pentru că voi curățiți partea de afară a paharului și a blidului, dar înlăuntru sint pline de răpire și de necumpănare. Fariseu orb! Curăță întii partea din lăuntru a paharului și a blidului, pentru ca și partea de afară să fie curată.” (Mat. 23,25-26).

Am spus, încă de la început, că deși Dumnezeu urăște păcatul, El iubește în același timp pe păcătoșii, dorînd să fie salvat. Deși Domnul Isus a urit planurile nelegiuite din inima lui Iuda, El a iubit pe acest ucenic și l-a iubit pînă la capăt, oferindu-i toate posibilitățile să se pocăiască de păcatul lui.

La fel procedează Domnul și cu fiecare dintre noi cei de azi. El cunoaște tot ce se petrece în inima noastră și El știe toate prefăcătorile noastre. Pe semenii îi putem înșela cu pretinsa noastră cuvioșie, însă Domnul citește, ca într-o carte deschisă, tot ce se petrece în forul nostru interior. Cu o delicată mustrare, El ne-ar putea spune:

„Pentru ce aveți gînduri rele în inimile voastre?” (Mat. 9,4).

5. Picioarele care alcargă repede la rău

Răul, despre care este vorba în acest verset, însemnează tot ce este contrar Legii și voinței lui Dumnezeu.

Dacă inima noastră nu aparține în întregime lui Dumnezeu, atunci și picioarele noastre vor merge acolo unde nu este El.

Isus a spus lămurit: „Nimeni nu poate sluji la doi stăpîni!” (Mat. 6,24). Iuda a urmat pe Domnul cu o inimă împărțită, slujind mai mult egoismului și lăcomiei de bani, care i-au condus picioarele să alerge la vrăjmașii Domnului și să-L vîndă pentru treizeci de arginți.

Printre alte cauze care împiedică pe Dumnezeu să răspundă celor care se rugau și posteau pe vremea lui Isaia, erau și acestea: „Picioarele lor alcargă spre rău... ei nu cunosc calea păcii... alcargă pe cărări sucite.” (Is. 69,7).

În contrast cu acest tablou sumbru, același profet descrie în capitolul 52,7 pe aceia ale căror picioare alcargă să aducă vești bune, care vestesc pacea. Ei și-au luat din timpul lor liber să meargă spre a ajuta celor în nevoie. De aceea, la revenirea Sa, Domnul le va spune: „Veniți binecuvîntații Tatălui Meu de moșteniți împărăția care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii.” (Mat. 25,34).

Unde alcargă picioarele mele și ale tale?

6. Martorul mincinos

Chiar justiția omenească condamnă mărturia mincinoasă; cu atît mai mult justiția divină.

În legislația Vechiului Testament, era scris: „Să nu te unești cu cel rău ca să faci o mărturie mincinoasă pentru el.” (Exod 23,1). Era formulată și pedeapsa pentru o asemenea faptă nelegiuită: „Cînd un martor mincinos se va ridica împotriva cuiva ca să-l învinuiască de vreo nelegiuire, cei doi oameni cu pricina să se înfățișeze înaintea Domnului, înaintea preoților și judecătorilor care vor fi atunci în slujbă; judecătorii să facă cercetări amănunțite. Dacă se va afla că martorul acela este un martor mincinos, și că a făcut o mărturisire mincinoasă, împotriva fratelui său, atunci să-i faceți cum avea el de gînd să facă fratelui său. Să scoți astfel răul din mijlocul tău. În felul acesta, ceilalți vor auzi și se vor teme și nu se va mai face o faptă așa de nelegiuită în mijlocul tău.” (Deut. 19,16-20).

Mai tîrziu, Cuvîntul Domnului întărește cele spuse în legătură cu acest păcat: „Martorul mincinos nu rămîne nepedepsit și cel ce spune minciuni nu va scăpa.” (Prov. 19,5).

Adevărații credincioși trebuie să fie niște martori sinceri și cinstiți pentru Dumnezeu, după cum este scris: „Voi sînteți martorii Mei”. (Is. 43,10). Cit de plăcut li sînt acești martori ai adevărului! Pentru unii ca aceștia Domnul Hristos pledează astăzi în Ceruri, înaintea Tatălui. (Mat. 10,32). Să urîm deci minciuna și să mărturisim adevărul în orice împrejurare a vieții.

7. Cel ce stîrnește certuri între frați.

Dezbinarea, certurile și neînțelegerile între ucenicii Domnului Isus erau provocate de Iuda. El arunca semințele bănuielii, discordiei și nemulțumirii printre tovarășii lui de credință, aducînd în felul acesta multă durere Mintuitorului și pagubă sufletească ucenicilor Săi. Cel ce stîrnește certuri între frați să cugete la Iuda și la sfîrșitul vieții lui.

Satan este autorul principal al urii și al neînțelegerilor. Acela care strică armonia, pacea și bunele relații dintre frații săi, se află sub controlul vrăjmașului. Dacă n-avem ceva bun de spus despre un frate sau despre o soră de credință, să nu vorbim nimic rău despre ei. Este mai ușor a vedea greselile și defectele altora, decît a distinge calitățile lor.

„Fătarnicule”, spunea Isus, „scoate mai întîi birna din ochiul tău și atunci vei vedea deslusit să scoți paiul din ochiul fratelui tău.” (Mat. 7,5).

„Curintele acestea descriu pe acela care este gata în orice moment să vadă o slăbiciune la alții și este foarte zelos s-o trimbișeze. Isus spune că această trăsătură de caracter este în comparație cu fapta criticată, ca o birnă față de un pai. Acela care n-au simțit niciodată pocăința deplinei predări pe altarul lui Hristos, nu dau pe față în viața lor influența cea blîndă a iubirii Mintuitorului.”

„Ferice însă de cei împăciuitori căci ei vor fi chemați fii ai lui Dumnezeu.” (Mat. 5,9).

Concluzii

Am urmărit împreună în aceste rînduri, cele șapte mari păcate, pe care le urăște Dumnezeu. Putem spune că n-am săvîrșit nici unul dintre ele? În Prov. 6,15 este arătată și urmarea inevitabilă a acestor rele: „De aceea, nimicirea va veni pe neașteptate, va fi zdrobit deodată și fără leac!”

Cum putem scăpa de acești șapte demoni, care pîndesc fericirea noastră prezentă și veșnică? Numai prezența lui Isus în inimă este unica noastră siguranță. Hotărîrile noastre bune de a ne schimba sînt insuficiente; ele sînt ca niște funii de nisip. Avem nevoie de o putere de sus: un botez zilnic cu plinătatea Duhului Sfînt. Nu doar botezul cu apă, nici arvuna Duhului, ci puterea Sa deplină ne va ajuta să

fim adevărați creștini în aceste zile. (Efes. 3,14—19; 5,18).

Cînd vom ajunge să ne consacram cu totul Domnului, fără nici o rezervă, atunci vom urî și noi păcatele pe care le urăște Dumnezeu, pentru că Il vom iubi din toată inima noastră și vom iubi și pe semenii noștri, ca pe noi înșine. Nu-

mai atunci vom putea asculta de imperativul zilelor noastre: „Urîți răul, cei ce iubiți pe Domnul!” (Ps. 97,10). „Fie-vă groază de rău și lipiți-vă tare de bine!” (Rom. 12,9).

Pastor
N. Ghițescu

Ploaia timpurie și tîrzie

O femeie samariteancă la fîntîna lui Iacob a cerut „apă vie” și primind Duhul Sfînt, a devenit „o fîntînă de apă țîșnitoare în viața veșnică.” (Ioan 4, 14). Rugăciunea a precedat reînvierea din Sihar.

Cei 120 în camera de sus au cerut revărsarea Duhului Sfînt. Atunci Duhul i-a folosit ca torțe aprinse pentru convertirea a 3 000 de suflete ca urmare a unei predici. Rugăciunea a precedat ziua Cincizecimii.

Revărsarea Duhului în puterea ploii tîrzii așteaptă cererea și primirea din partea noastră. „Duhul Sfînt, reprezentantul Său, este cel mai mare dintre toate darurile”, însă Dumnezeu nu va revărsa darul Său suprem în plinătatea lui infinită asupra unui popor care nu se roagă... „Cînd cerem cu stăruință Domnului să aibă milă de noi în necazurile noastre, și să ne conducă prin Spiritul Său Sfînt niciodată nu-Și va întoarce urechea de la rugăciunile noastre”. Rugăciunea precede puterea; „Duhul harului și al rugăciunii (Zah. 12,10) precede reînvierea. „Rugăciunea este cheia accesului la rezervele cerului... și la rezervele nelimitate ale Atotputerniciei.” Pentru fiii credinței nimic nu este mai presus decît rugăciunea.

Biserica trebuie să învețe să se roage înainte de a putea aștepta ploaia tîrzie promisă, iar Duhul Sfînt oferă toate motivele și îndemnul la rugăciu-

ne. Ellen G. White scoate din propria ei experiență un sfat pentru Biserică: „Duhul Sfînt inspiră orice rugăciune sinceră. Am învățat să cunosc că în toate cererile mele, Duhul mijlocește pentru mine și pentru toți sfinții ale căror cerințe sînt după voia lui Dumnezeu... Dacă sîntem învățați de Dumnezeu, ne vom ruga în conformitate cu voința Sa descoperită și în supunere față de voia Lui pe care nu o cunoaștem... Isus așteaptă să sufle peste toți ucenicii Săi și să le dea insuflarea Duhului Său sfințitor și să transmită poporului Său influența Sa dătătoare de viață... Voința lor trebuie să se supună voinței Lui, ei trebuie să lucreze cu Spiritul Lui.”

Biblia nu ne oferă nici un înlocuitor pentru rugăciune. Studiul, sacrificiul și servirea își au locul lor, dar dacă sufletul credincios nu experimentează în realitate un contact al rugăciunii cu El, de la care ne vin toate binecuvîntările, se comportă ca un avion care nu poate părăsi solul — nu se poate „înălța”.

Pentru a primi Duhul Sfînt, trebuie să ne bucurăm de un îndemn la rugăciune sădit de Duhul. Cînd credinciosul simte un îndemn lăuntric de a se ruga, trebuie să recunoască în aceasta o dovadă a prezenței Duhului Sfînt. Să urzeze bun venit Oaspetelui ceresc și să înceapă să se roage. Niciodată nu este nutrită o dorință sinceră după Dumnezeu, oricît de

slabă, ca Duhul lui Dumnezeu să nu vină în întimpinarea ei. Totul depinde de nutrirea și răspunsul la aceste impulsuri sădite de Duhul.

Locul biruinței — nu trebuie căutat la amvon sau în bănci, într-o vizită sau în cercul familial. El trebuie căutat la locul de rugăciune. „Cele mai mari biruințe câștigate pentru cauza lui Dumnezeu... sînt câștigate în camera de audiență a lui Dumnezeu.“ Dacă dorim să primim Duhul Sfînt, trebuie să-L cerem, și să-L cerem în credință. Să luăm seama la următorul sfat: „Cînd poporul lui Dumnezeu va crede, cînd ei își vor întoarce atenția la ceea ce este adevărat, viu și real. Duhul Sfînt în torente cerești puternice va fi revărsat asupra bisericii“.

Faceți din Biblie cartea voastră de rugăciune. Curățiți calea Domnului prin rugăciune. Prin rugăciune Ilie a închis și a deschis cerurile, Samson a dărîmat templul lui Dagon iar Daniel a înțeles interpretarea visului lui Nebucadnețar. Ezechia s-a rugat și Dumnezeu a dat o mare biruință lui Israel. Biserica din casa Mariei s-a rugat fără încetare și ușile închisorii s-au deschis pentru a lăsa pe Petru liber. Doi bărbați din orașe diferite s-au rugat. Unul pentru lumină, iar altul pentru călăuzire, iar ca răspuns Dumnezeu prin Duhul Său a condus pe Petru la Casa lui Corneliu. Nu putem scoate mai mult în evidență rugăciunea. Cea mai mare binecuvîntare pe care Dumnezeu o poate da celui credincios este spiritul unei rugăciuni sincere și ambasadorii lui Hristos vor avea putere în legătura lor cu cei păcătoși, după ce mai înainte au venit cu rugăciuni stăruitoare înaintea lui Dumnezeu.

Isus, în noaptea trădării Sale, n-a dorit ca ucenicii să socotească plecarea Sa ca o trădare a lor. El le-a vorbit despre urmașul Lui, Mîngietorul (grecește paracletos, însemnînd unul care stă alături). El le-a promis: „dacă Mă duc vi-l voi trimite (Mîngietorul) Ioan 16,7.

Era pe cale să se facă un schimb: Un Mîngietor (Isus) urma să urce, alt Mîngietor (Duhul adevărului) urma să coboare. Orice creștin urma să aibă prezența divină alături de el ca ocrotire și scut. El urma să conducă și să călăuzească, să învețe și să confirme, și chiar să ajute pe credincios să se roage.

Unii nu știu cum să se roage pentru Duhul Sfînt datorită concepției neclare sau pentru că susțin idei nescripturistice cu privire la Duhul Sfînt. Mulți socotesc Duhul Sfînt ca fiind o influență întunecoasă, atotpă-

trunzătoare, o forță impersonală ca și gravitația, valuri eterice sau raze cosmice. Însă Duhul Sfînt face parte din Dumnezeu ca „a treia persoană a dumnezeirii“ și El „este tot atît de mult o persoană cum și Dumnezeu este o persoană.“

Nimeni nu poate explica pe Tatăl cel veșnic, prima Persoană a dumnezeirii, deoarece mîrginitul nu poate cuprinde nemîrginitul. Tot așa nu putem înțelege nici natura celei de a treia Persoane a Dumnezeirii. Natura Duhului Sfînt este o taină... Domnul nu ne-a descoperit-o... Cu privire la asemenea taine, care sînt prea adînci pentru înțelegerea omenească, tăcerea este de aur.

Însă cel consacrat, va căuta „prin rugăciune stăruitoare o înțelegere clară pentru a discerne slujba și lucrarea Duhului Sfînt. Cu cît cunoaștem mai mult cu privire la lucrarea Duhului, cu atît mai mult vom prețui „părtășia Duhului“ (Filip. 2,1), cu atît mai mult vom aprecia împărtășirea Duhului Sfînt. (2 Cor. 13,14). Dacă ne oprim asupra acestui subiect, imediat vom începe să simțim prezența Duhului ca o prezență personală a lui Isus. „Prin Duhul, Hristos urma să rămînă totdeauna în inimile copiilor Săi. Unirea lor cu El urma să fie mai strînsă decît atunci cînd a fost personal cu ei.

Din moment ce „nu putem dori mai mult decît dorește Dumnezeu“ și tot ce este mai urgent este să ne consacram în serviciul Lui, cum putem explica sărăcia noastră spirituală? Se pare că n-am recunoscut nevoia noastră după Duhul Sfînt. Cu cît descoperim nevoia noastră reală, sărăcia noastră reală, cu atît vom dori mai mult darul Duhului Sfînt... Pentru că nu ne dăm seama de nevoia noastră... pentru acest motiv nu depunem eforturi stăruitoare... pentru primirea binecuvîntării. Dumnezeu să ne deschidă ochii!

Mulți vorbesc despre nevoia noastră de Duhul Sfînt, și se roagă în acest sens și se întreabă de ce n-au căzut torențele Lui. Iacob și Ioan aveau o idee care predomină astăzi, și anume că favoarea cerului este dată numai celor care o cer. „Iacob și Ioan socoteau că pentru a cere trebuia să aibă locul cel mai înalt în împărăția lui Dumnezeu... Ei nu-și dădeau seama că înainte de a se împărtăși de slava lui Hristos, trebuia să poarte jugul Lui.“ (Scrisori 22, 1902).

Într-o viziune dată Elenei White la 25 dec. 1865, Dumnezeu a acuzat solemn pe conducători și pe popor: „Aproape toți care pretind a crede adevărul prezent sînt nepregătiți pentru a înțelege lucrarea de pregătire pentru acest timp. În starea lor actuală... ei sînt cu totul neînstare să primească

ploaia tîrzie". Eu întreb în ce fel s-a schimbat starea spirituale a credincioșilor lui Dumnezeu din anul 1865 încoace ?

„Mulți au fost amăgiți, așteptînd ca ploaia tîrzie să cadă fără o pregătire deosebită. „Hristos a promis dovada Duhului Sfînt bisericii Sale... Dar ca orice altă făgăduință, ea este dată cu o condiție.

Membrii bisericii noastre au lipsă de credință — ei așteaptă să cadă ploaia cîndva, dar credința lor nu include prezentul. Totdeauna Duhul lucrează aici și acum. „Noi putem să avem binecuvîntarea Cincizecimii chiar acum, dacă oamenii credincioși lui Dumnezeu se vor ruga cu ardoare și vor crede în făgăduințele Lui.

Însă o rugăciune formală și o dorință slabă nu vor aduce niciodată ploaia tîrzie. „Ca oameni credincioși noi trebuie să căutăm mai stăruitor puterea întăritoare a Duhului Sfînt. Credința puternică și rugăciunea stăruitoare merg împreună. Dacă vrem să mijlocim la Dumnezeu pentru Duhul Său cel Sfînt, trebuie să vorbim și să ne rugăm în credință ca să primim ungera prețioasă a Duhului Sfînt“.

În orice rugăciune cel sincer va experimenta o nouă înviore. Noile aprecieri cu privire la Calvar vor trezi dorințe noi pentru a spera această istorisire minunată. O nouă conștiință a prezenței Duhului va inspira un nou curaj pentru mărturisire. Un simț nou al iubirii și milei lui Hristos, va trezi noi aversuni față de păcat — va face din fiecare rugăciune o reînviore, o reînviore personală !

Cuvîntul, vegheați și rugați-vă prinde o nouă semnificație. „A veghea spre rugăciune însemnează a trăi rugăciunile noastre înaintea lui Dumnezeu, pentru ca El să le dea un răspuns, deci nu va mai fi nici o interdicție în viața noastră“. „Vegheați lucrînd în acord cu rugăciunile voastre... Este timpul ploii tîrzii... Fiți zeloși în rugăciune și vegheați în Duhul“. Rugăciunea unește pe om cu Făcătorul său ; în rugăciune, cel credincios în realitate,

colaborează cu Dumnezeu. Mintuirea cere cooperarea lui de bunăvoie și stăruitoare. În rugăciune noi intrăm în părtășie cu Dumnezeu. Păcătoșul nu poate face nici măcar un pas spre Hristos fără ca Duhul lui Dumnezeu să-l atragă, și această atracție este permanentă și va continua atîta vreme cît cel păcătos nu întristează pe Duhul Sfînt prin refuzul lui persistent.

Zei nu răspund la rugăciune, dar Dumnezeu din Biblie o face. Regele păstor al lui Israel în cererea sa către Cel Preaînalt, și-a început rugăciunea cu expresia : „O, Tu, care ascuți rugăciunea !“ (Ps. 65,2). Elena White spune : „Dacă vei găsi glas și timp ca să te rogi, Dumnezeu va găsi timp și glas ca să răspundă.“ Subliniind importanța rugăciunii, solul lui Dumnezeu pentru zilele din urmă, îndeamnă prin cuvinte pe care le putem folosi și noi : „Rugați-vă, o rugați-vă mai stăruitor.“ „Pune Duhul Tău, Doamne, Duhul Tău Sfînt în inima mea pentru ca să fiu sincer în păstrarea votului meu de la botez.“ Ea sfătuiește : „Trebuie să ținute perioade de rugăciune pentru revărsarea Duhului Sfînt.“ Fie ca Dumnezeu să grăbească ziua cînd asemenea exerciții spirituale vor deveni o realitate în toate comunitățile noastre !

Serierile Elenei White ne sfătuiesc adesea să ne rugăm pentru Duhul Sfînt. Ea totdeauna a dorit o adunare ca aceea pe care o recomandă Ioel întregii biserici, toți stăruind cu putere pentru revărsarea Duhului : „Ar putea avea loc o întrunire a tuturor bisericilor de pe pămînt, iar obiectul strigătului lor unit să fie pentru Duhul Sfînt. Cînd se întîmplă lucrul acesta, Hristos, plîntărea noastră, este totdeauna prezent, iar noi vom avea împlinită orice dorință sfîntă. Vom avea unitatea lui Hristos.“ Din moment ce o astfel de adunare a tuturor comunităților laolaltă trebuie să fie așteptată pînă după revenirea lui Hristos, noi trebuie să rezolvăm această situație pe o-

altă cale răspunzînd acestui apel, adică fiecare inimă simțitoare la apelurile Duhului, să înceapă acum să se roage pentru acest Dar prețios. Cererea pentru binecuvîntările ploii tîrzii se face înaintea primirii. În felul acesta, într-o atitudine de rugăciune și așteptare, să începem asigurați că „oriunde un suflet caută pe Dumnezeu, acolo lucrarea Duhului este vizibilă“ ; căci „prin Duhul este rostită orice rugăciune sinceră și o astfel de rugăciune este primită de Dumnezeu.“

Pastor
N. DUMITRESCU

Puterea revelației

(Urmare din pag. 5-a)

rea unei vieți. Cu reproș spunea Domnul Hristos Iudeilor : „Cercetați Scripturile, pentru că socotiți că în ele aveți viața veșnică, dar tocmai ele mărturisesc despre Mine. Și nu vreți să veniți la Mine, ca să aveți viața !“ (Ioan 5, 39.40).

Bucuroși pentru revelația scrisă, pentru puterea ei transformatoare, să aducem prin El, prin Numele lui Isus Domnul vieții, jertfa noastră de laudă, de recunoștință și de consacrare, prin exercitarea actelor de cult, cînd sîntem adunați în locașul de rugăciune, nu forțați de împrejurări, ci ca un semn al adorării ce i se cuvine lui Dumnezeu. Actul adorării nu trebuie confundat cu extazul mistic, excitații, lacrimi, strigăte, agitații ; actul adorării prin cîntări și rugăciuni este manifestarea simțămîntului pătrunzător al recunoștinței unei inimi renăscute pentru slava lui Dumnezeu. Actul adorării este o slujbă duhovnicească. (Rom. 12, 1).

„În adevăr, făgăduințele lui Dumnezeu, oricîte ar fi ele, toate în El sînt „da“ ; de aceea și aminul pe care-l spunem noi, prin El, este spre slava lui Dumnezeu.“ (2 Cor. 1, 20).

Pastor-consilier
AL. CONSTANTINESCU

Întrebări și RĂSPUNSURI

Vă rog să explicați textul din 1 Sam. 18,10. Cum poate fi „trimis“ un duh rău de către Dumnezeu?

Textul spune astfel: „A doua zi, duhul cel rău, trimis de Dumnezeu, a apucat pe Saul, care s-a înfuriat în mijlocul casei. David cânta, ca și în celelalte zile, și Saul era cu sulita în mână.“

În continuare, raportul biblic ne spune că Saul a aruncat sulita în David, dar acesta s-a ferit și a scăpat. De fapt, 1 Sam. 18,10 nu este primul text în care ni se vorbește despre acest spirit rău. Mai înainte chiar și anume în 1 Sam. 16,14 citim: „Duhul Domnului S-a depărtat de la Saul; și a fost muncit de un duh rău care venea de la Domnul.“

În mod aparent, întrebarea se pune astfel: „De ce folosește Dumnezeu, ca un instrument al Său, un duh rău, un asemenea duh care a făcut pe Saul să încereze a omori pe David, care era unsul lui Dumnezeu și, de asemenea, să facă și alte lucruri rele? Cum se împacă toate acestea cu caracterul Bunului Dumnezeu?”

Să reținem faptul că Saul lepădând Spiritul, Duhul Domnului — a ajuns în situația de a săvârși păcatul împotriva Duhului Sfânt — și Dumnezeu nu mai putea face nimic pentru el. Tot ceea ce era de făcut din partea Sa, a făcut. Datorită acestei situații, ni se spune că „Samuel nu s-a mai dus să vadă pe Saul pînă în ziua morții sale.“ (1 Sam. 15,35). Duhul Domnului nu s-a depărtat de la Saul în mod arbitrar, ci Saul a fost acela care s-a răscolit împotriva conducerii Sale și în mod deliberat s-a retras de sub influența Duhului Său. Dar de fapt „unde mă voi duce departe de Duhul Tău, și unde voi fugi departe de Fața Ta?“ (Ps. 139,7), spunea psalmistul David.

Textul din 1 Sam. 18,10 trebuie înțeles atît în spiritul celor spuse de David, cît și în concordanță cu principiul alegerii libere sau al liberului arbitru. Dacă Dumnezeu, prin Duhul Său cel Sfînt, S-ar fi impus lui Saul, contrar voinței sale, atunci Dumnezeu ar fi transformat pe rege într-un automat.

În limbajul neteologic al Sf. Scripturi, despre Dumnezeu se spune adesea că face, ceea ce El nu împiedică a fi făcut. Deci se pune în dreptul Său lucruri ca fiind făcute de El, numai pentru faptul că El nu le împiedică a se înfăptui, și nu pentru că realmente El le face.

În contradicție cu concepția păgînă despre politeism, deci despre existența a o mulțime de zei, fiecare avînd o activitate specifică, Iudeii au fost învățați că există un singur Dumnezeu. (Ex. 20,2,3). De aici și faptul că atît ceea ce este bun, cît și ceea ce este rău, vine de la Dumnezeu. Profetul Isaia declară: „Eu întocmesc lumina, și fac întunecul, Eu dau propășirea, și aduc restrîștea. Eu, Domnul, fac toate aceste lucruri.“ (Is. 45,7). Traducerea Engleză King James redă astfel acest text: „I form de light, and create darkness: I make peace, and CREATE EVIL...“ (Eu creez răul). În același timp, găsim pasaje în Sfintele Scripturi care descriu pe Satan ca fiind instigatorul spre rău, cel ce aduce răul. (Iov 1,6-22; 2,1-8).

Oare trebuie să tragem de aici concluzia că Biblia se contrazice în problema în discuție, și anume: Cine este vinovat de aducerea răului, Dumnezeu sau Satana? Deși la prima vedere așa s-ar părea, noi spunem categoric NU! Biblia nu se contrazice. Iată:

„Domnul S-a aprins de mînie din nou împotriva lui Israel; și a stîrnit pe David împotriva lor, zicînd: „Du-te și

fă numărătoarea lui Israel și a lui Iuda.“ (2 Sam. 24,1).

„Satan s-a sculat împotriva lui Israel, și a ațîțat pe David să facă numărătoarea lui Israel.“ (1 Cron. 21,1).

Se pot armoniza aceste pasaje? Noi considerăm că da. Cine oare a inspirat pe David ca el să facă numărătoarea poporului? Dumnezeu, se spune adesea că face, ceea ce El nu împiedică a fi făcut.

Ocupîndu-Se la început de problema răului, Dumnezeu a hotărît, să permită acestuia să se manifeste, să demonstreze în mod liber, consecințele lui, iar cel care este originea răului, să dea pe față caracterul său. Deci, la origine, prin hotărîrea lui Dumnezeu, Satan a fost îngăduit, a fost lăsat să acționeze în lumea noastră. În acest scop, se poate face afirmația că Satan face ceea ce îi este permis, îngăduit de Dumnezeu. Deci, în sensul celor de mai sus, fie Dumnezeu, fie Satana poate fi înfățișat ca aducînd răul. (Expresia ebraică pentru rău, include și ideea de calamitate).

Cu certitudine, sint și limite peste care Satan nu poate trece (Iov 1, 12; 2,6). — el acționînd în limitele sferei ce i-au fost stabilite. Astfel, deși actele lui sint contrare voinței divine, el nu poate face decît numai ceea ce-i este îngăduit de Dumnezeu.

Cînd Saul s-a hotărît să se împotrivescă Duhului lui Dumnezeu, Dumnezeu nu mai putea face nimic pentru el. Prin propria sa alegere, Saul s-a hotărît să apuce pe propriul său drum. Dumnezeu n-a împiedicat, n-a abătut de la Saul consecințele propriei sale alegeri.

Deci, într-un limbaj neteologic, mai puțin savant, se poate spune că spiritul cel rău, în contextul celor amintite mai sus, venea de la Dumnezeu. Dar în contextul strict al acțiunii liberului arbitru, spiritul rău vine de la cel rău, Satan, ca urmare a alegerii înfăptuite de cei în cauză. Acesta este sensul în care înțelegem și această problemă, demonstrîndu-se astfel că Sf. Scriptură nu se contrazice.

C. Adv.

Sfîrșit de cale

„Iar tu, du-te pînă va veni sfîrșitul; tu te vei odihni și te vei scula iarăși odată, în partea ta de moștenire, la sfîrșitul zilelor“. (Dan. 12,13).

Cu aceste cuvinte rostiți de un mesager ceresc, Daniel era îndemnat, la încheierea activității sale să-și lase jos pana cu care așternuse atîtea înștinări divine....

Ca și Daniel odinioară, mulți copii ai lui Dumnezeu au trecut la odihnă în ultimele luni așteptînd în țărîna pămîntului din care au fost luați, chemarea lui Dumnezeu, pentru a primi „partea lor de moștenire“.

— Cu inimile cernite de durere dar în același timp încredințați de rațiunea planurilor divine, consemnăm pierderea fratelui Ungureanu Dumitru, elev la Seminarul Teologic A.Z.S. București, din anul III.

Răpit fulgerător dintre noi de o suferință ascunsă, a trecut la odihnă în ziua de 10 ianuarie 1977, condus fiind apoi la locul odihnei sale temporare în comuna Mihoreni, Județul Suceava, de întreaga comunitate Suceava, din care făcea parte. Născut la 19 febr. 1949, este de timpuriu atras de adevărurile doctrinei advente și își consacră viața lui Dumnezeu, făcînd din acestea ființa de căpetenie a vieții sale. Inteligent și perseverent, intră în rîndurile elevilor Seminarului Teologic unde se dezvoltă spiritual în modul cel mai armonios, dovedind întotdeauna clarviziune în problemele dezbătute la orele de clasă, și aptitudinile corespunzătoare unui viitor pastor.

Serviciul divin al înmormîntării a fost efectuat de pastorii Popa Mihai și Cazan Titu din partea Seminarului Teologic; fr. Chiorăscu Costache, președintele Conferinței Bacău, la care au mai participat și pastorii Roșca Emanuel, Bodnariuc Ioan și Varcuș Vasile. Cu toții au reliefat nădejdea revenirii scofină în evidență realitatea făgăduințelor Scripturii în această privință. Un grup de elevi și colegi din Seminar l-au însoțit pînă la capătul căii, înălțînd frumoasele inuri advente în speranța vederii cu toți cei dragi.

— Comunitatea București-Labirint a condus, în ziua de 21 febr. 1976, pe ultimul său drum străbătut pe acest pămînt, pe sora Viorica Iancu, soția pastorului Iancu Gheorghe, din cadrul Conferinței București, care după o lungă și grea suferință, încredințată în brațele Mintuitorului ei, tot ce avea mai scump — viața — în vîrstă de 52 ani. Cuvintele mîngîierii și speranței advente au fost rostiți de pastorii Ciucă Ioan, Artinian Hrant și Dănuș Barbu.

— La data de 25 ianuarie 1977, comunitatea Piatra Neamț a condus pe ultimul său drum pe fr. Niculescu Alexandru în vîrstă de 101 ani, tatăl pastorului Niculescu Teodor, consilier la Uniunea de Conferințe A.Z.S. Născut la 14 sept. 1876, s-a alăturat Bisericii Advente în anul 1946 cu întreaga sa familie. Incepînd cu acest moment de cotitură al vieții sale, fratele Niculescu Alexandru, se consacră pe deplin cauzei Evangheliei și înțelege să trăiască practic învățăturile

ei, exemplificîndu-le printr-un spirit pașnic și liniștit dar hotărît și statornic în credință.

Un ultim omagiu au prezentat pastorii Popa Dumitru și Pârvan Marin, din partea Uniunii A.Z.S.; pastorii Chiorăscu Costache, Bidiuc Ioan, Dumitrașcu Dumitru, Botezat Traian, Bostan Eugen și Pârvan Ștefan, din partea Conferinței Bacău, care au mîngîiat și îmbărbătat cu făgăduințele Scripturii, inimile celor prezenți.

— În ziua de 18 iunie 1976, comunitatea Bacău a condus la locul odihnei sale temporare pe fr. Pahoncea Nicolae care își încheiase calea slujirii și umblării sale cu Dumnezeu, cu două zile mai înainte. Frumoase și pline de solemnitate și îndemn au fost paginile vieții sale, dintre care ultima la vîrstă de 83 ani. Zeci de ani din viața sa a fost prezber al comunității Bacău și membru în comitetul Conferinței Bacău, timp în care a slujit cu cinste cauza Evangheliei fiind în același timp de mare folos și societății în care trăim. Nădejdea revenirii pe nori ardea viu în inima și viața sa, astfel încît încheierea ei a fost împreună cu Dumnezeu.

Curîntul mîngîietor al Evangheliei cu ocazia înhumării sale, a fost rostit de pastorii Bidiuc Ioan și Dumitrașcu Dumitru care au scos în evidență nădejdea ce o avem în învierea dreptilor, precum și în certitudinea revenirii Domnului Hristos.

Încredințînd pămîntului pe scumpii noștri frați și surori, așteptăm o fericită înviere. Maranatha.

Redacția

epistola către evrei

(Urmare din pag. 17)

singelui îl întîlnește afară de hotarul cetății de scăpare și ucide pe ucigaș, nu va fi vinovat de omor.

„Căci ucigașul trebuia să locuiască în cetatea lui de scăpare pînă la moartea marelui preot; și după moartea marelui preot, Putea să se întorcă la moșia lui.“ (Num. 35,26-28).

Astfel cel în cauză era salvat, dacă era nevinovat de un păcat nefăcut în mod deliberat, dar era o salvare nesatisfăcătoare, incompletă. El era fără de vină, și declarat ca atare, și totuși el nu se putea întoarce acasă. El trebuia să rămînă în cetatea de scăpare pînă la moartea marelui preot, chiar dacă acest lucru avea să se întîmple peste un an, sau douăzeci de ani. Viața deci era salvată, dar el nu era liber. Orice pas care l-ar fi făcut în afara cetății, iar răzbunătorul singelui avea să-l întîlnească, era pierdut. Și desigur: dacă cel în cauză se făcea vinovat de omor premeditat, el era executat imediat. În aceste condiții, noi sintem de acord cu autorul epistolei către Evrei, că noi avem nevoie de o „speranță mai bună“. „Noi avem nevoie de CINEVA care „poate să mintuiească în chip desăvîrșit pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El.“ (Ev. 7,25).

Vechiul sistem iudaic era de fapt imperfect, dar el arăta către ceva mai bun. Acest ceva mai bun, este ceea ce ne prezintă, prin inspirație divină, apostolul Pavel în epistola către Evrei. Autorul este clar în intenția lui de a clarifica deosebirea dintre cele ce au fost orînduite pentru serviciul sanctuarului din vechime, și ceea ce Domnul Hristos poate face și va face. Argumentele lui nu pot să nu aibă o profundă impresie asupra cititorilor. Ei cunoșteau prea bine slăbiciunile sistemului lor religios și mulți, foarte mulți, așteptau mintuirea lui Israel.

Exeget

Curierul Adventist

*Organ al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea
din Republica Socialistă România*

Apare la două luni, sub conducerea unui Comitet

Redacția și Administrația:

București: Str. Labirint nr. 116 — Sect. 4 — Tel. 20.76.65

Redactor

Dumitru Popa